



Chii se pare romantic...

COMEDIE TCNICĂ IN ȘASE TABLOURI

de RADU COSAȘU

www.cimec.ro

PERSONAJELE:

- CONSTANTIN DINU 25 de ani, strungar la Cisnădie, în drum spre inginerie, plecat din comuna Cioceni;
- SIMINA IONIȚĂ, 25 de ani, pentru el Niță și profesoară la seral;
- DOROBANȚU, secretarul comitetului orășenesc de partid, 37 de ani;
- MARCU FUIORESCU, pictor care „ridică nivelul poporului”, 58 de ani;
- GHEORGHE ISAIA, responsabil sportiv; pentru marea masă a salariaților, nea Isaia, 50 de ani;
- MARIA CERNEA, activistă grațioasă la sfatul popular, 25 de ani;
- LILLY GIGEA, casierită suavă, la restaurantul cu tonomat, 25 de ani;
- DOAMNA GIGEA, mama lui Lilly, 58 de ani;
- MIRCEA, portar la hotel, absolut moral, 55 de ani;
- IGNAT, un strungar care nu vrea să devină inginer, 25 de ani.

Un milițian, pe care nu-l întrece nimeni la istorie și geografie; un chelner impertinent; reporterul stației locale de radioficare, 26 de ani; o ninsoare surprinzătoare, veche de când lumea; trei oameni de zăpadă; o casierită care citește „Roșu și negru”; un om de serviciu la sfat.

Ațiunea se petrece în zilele noastre, într-un oraș de munte. Ea nu trebuie însoțită de hohote de ris homerice. Autorul solicită surîsul permanent, și atît, ceea ce — rămîne între noi — e foarte mult.

ILUSTRAJIA DE VAL MUNTEANU

O cameră de hotel, modestă, cu două paturi. La masă învață îmbrăcat, dar în papuci de casă, cu o bască pe cap, trăgând dintr-o „Mărășescă”, Constantin Dinu. Unul din paturi a rămas în penumbră, dar se ghicește acolo, sub pătură, un om care doarme.

De-afară, fereastra fiind deschisă, se aude deșirant „Ciau, ciau, bambina...” Dinu nu suferă; bagă capul între umerii puternici și-și trage basca pe frunte. Melodia continuă. Ignat s-a ridicat în capul oaselor, dă pătura deoparte, cu un gest brusc, și se îmbracă rapid, stînd pe marginea patului.

IGNAT (*fredonînd*): „Un baccio ancora...” Știi ce înseamnă „un baccio ancora” ?

DINU (*fără să se miște*): Te-ai trezit ?
IGNAT (*îmbrăcîndu-se*): Știi, sau nu știi ?

DINU : Spuneai să te trezesc la cinci...
IGNAT : Încă un sărut, asta înseamnă — încă un sărut... Niciodată nu ți-au plăcut materiile umanistice.

DINU (*morocănos*): Ce ai ? Așa se trezește omul din somn ?

IGNAT (*în oglindă*): Nici n-am dormit.

DINU (*răbdător*): Dar ce-ai făcut ?
IGNAT : Am visat.

DINU : Uite ce se întîmplă... (*Imperativ*.) E patru și cinci.

IGNAT : E patru fără douăzeci și cinci.

DINU : E patru și cinci.

IGNAT : Dacă Lilly a pus „Ciau, ciau, bambina”, e patru fără douăzeci și cinci...

DINU : Ce legătură are ?

IGNAT : Am rugat-o să mă trezească la patru fără douăzeci și cinci, să prind acceleratul de patru. (*Se apleacă și trage de sub pat geamantanul.*) N-am dormit toată noaptea, nu poți să ai încredere în femei. O știi pe Lilly ?

DINU : O știu.

IGNAT : N-o știi. Și eu credeam c-o știu, dar uite că la patru fără douăzeci și cinci a pus „Ciau, ciau, bambina...” Voia, mai întîi, să mă strige... Fii fată serioasă (*lui Dinu*), cum o să mă strige noaptea în stradă ? I-am spus să-mi pună „Dansul orelor”. Ai auzit vreodată „Dansul orelor” ?

DINU : Nu.

IGNAT : E o fată cultă.

DINU : E patru și zece, după ceasul meu.

IGNAT (*s-a îmbrăcat*): Uite-te la turn și fă scăderea ; dragă Dinule, c'au...

DINU (*indicînd totul pe ceas*): Pînă la șase, facem legea lui Ohm, de la șase — funcții trigonometrice. La șapte... (*il privește pentru prima oară atent pe Ignat, din cap pînă în picioare.*)

IGNAT (*cu dezinvoltură*): Iei ziarul ăsta... și la revedere !

DINU (*uimit, moale*): Ciau, Mielule...

IGNAT : Nu așa ! Nu ciau... ai văzut, sînt 400, toți lei. N-are rost să mai...

DINU : Ciau, Mielule...

IGNAT (*sincer*): Am căutat să văd pe care pot să-l iau. Care-i slab la chimie, e tare la matematică. Dar cîți nu stau bine la toate ?

DINU : Ciau, Mielule.

IGNAT (*concret, omeneste*): Ție la matematică nu ți-e frică ?

DINU (*furios*): Știi ce înseamnă ciau ?

IGNAT (*luîndu-și geamantanul*): Ai ceva de spus acasă ?

DINU : Lasă-mi niște „Mărășești”.

IGNAT : Să-i spun ceva Siminei ? (*Buzunărindu-se febril.*) N-am.

DINU (*supărat*): La revedere !
(*Ignat pleacă.*)

DINU (*către noi, frecîndu-se cu basca*): Acum, ce fac ? (*Sare la fereastră.*) Mielule... măi... stai... nu fi... n-are rost... Mielule...

LILLY (*în ușă, în penumbră, apărută pe nesimțite*): A plecat domnul Ignat ?

DINU (*tot la fereastră*): Deșteptule... vino înapoi... vino, n-auzi ?... caraghiosule... (*pentru el*) parazitule... (*Către noi.*) Ei, ce facem ?

LILLY (*mereu suavă*): Domnul Ignat a plecat ?

DINU (*realist*): Parcă nu știi... nu i-ai pus dumneața „Dansul orelor”, domnișoară Lilly ?

LILLY (*care ține la nuanțe*): „Ciau, ciau, bambina...” Nu v-a plăcut ?

DINU : Nu.

LILLY (*tot timpul suavă*): Nu vă place muzica ușoară italiană ?

DINU (*așezîndu-se să învețe*): Foarte mult.

LILLY : Și mie... de patru zile de cînd avem tonomatul, plec acasă la patru dimineața... toți pleacă, rămîn la tonomat și consum tot măruntișul de

50 de bani... Piove... Farfale... merită, nu? (*Dinu tace.*) Auzim atât de rar muzică bună.

DINU: Nu.

LILLY: Ce nu, domnule Dinu?

DINU: Nu auzim atât de rar muzică bună...

LILLY: Credeți?

DINU: Da.

LILLY (*mergeînd prin cameră, egal suavă, pe „bandă“*): Eu sînt de altă părere... După ce toată ziua n-aud decît castroane și furculițe, măcar noaptea să aud un cîntec frumos... N-am putut sta pe șantier, pentru că nu era muzică. (*Dinu: „Ttttt“*.) Am făcut școala tehnică meteorologică. Discutam cu natura, cu vîntul, cu aerul... Nu vi se pare romantic? (*Dinu tace.*) Așa am crezut și eu. Am stat pe șantier doi ani — n-am avut parte de nici o bucurie. N-aveau nici măcar magnetofon. Aveau o singură fanfară pe care o aduceau la fiecare reun.une. Vă place fanfara? Eu nu pot să o sufăr! Ce se poate dansa după fanfară? Abia introduseseră un curs de dansuri moderne; dansau în cizme. Mama m-a chemat acasă... Scot cu 300 de lei mai puțin, dar merită. Am răbdat foarte multe, dar acum a venit tonomatul... Și lucrătorii din comerț sînt oameni, nu?... (*Dinu tace.*) Eu am spus totdeauna mamei că dumnea-voastră, muncitorii, sînteți mai atenți decît contabilii. Nu am prejudecăți, aș merge cu un muncitor pînă în fața lui Dumnezeu. Vă place să vă plimbați noaptea, prin parc, cînd e toamnă? Să nu vorbiți nimic și să călcați frunzele în picioare... La „Popular“ schimbă filmul, auziți (*se aude, în liniștea orașului, cum jos, la cinematograful, cineva bate afixul noului film*). Știți ce vine? „Război și pace“! Ați văzut „Iartă-mă“?... Ce film! Mie-mi plac numai dramele... Îmi place să plîng la un film și bărbatul să-mi dea batista lui, să-mi șterg lacrimile. Domnul Ignat mi-a dat-o o dată pe-a dumnealui... la „Vagabondul“... Avea o bat stă foarte curată, îl vedeam pentru dumnealui, a patra oară. (*Părăsește fereastra, revine suav lîngă el.*) Îmi place că nu mă întrerupeți, lăsați femeia să-și descare sufletul... Sînteți foarte atent la ce spun și vă prefaceți că învățați. (*Spirituală.*) Sau poate sînteți ca Napoleon, faceți două lucruri deodată, mă ascultați și învățați? (*Dinu e imobil. Lilly, lăsînd*

deoparte și analiza, și suavitate, trece, firesc, la ale lumii.) Nu înțeleg ceva, domnule Dinu. De ce, dacă scoateți 1800 de lei în producție, ca strungar — cum mi-a spus domnul Ignat —, mai aveți nevoie și de băta a asta de cap cu examenul? Vă cheltuiți și banii pe hotel, că și asta costă, nu? V-ați luat și concediu fără plată și cine știe dacă merită... (*În baza compătimirii, se așază pe pat. Deodată, ceva fișite sub ea. Sare, speriată.*) A, un șoricuț? (*Și ridică un carton alb, mare, pe care scrie „Trebuie“*.) O lozincă? Vă înveliți cu ea?

DINU (*viu*): Da. Peste tot am scris „Trebuie“: pe bec, pe haine, pe cutia de „Disiol“.

LILLY (*descoperă pe bec, pe balon-seide, peste tot, „Trebuie“*): Credeți în lozinci?

DINU (*tot mai viu*): Da.

LILLY (*automat*): De ce?

DINU (*imediat*): Pentru că mi se pare romantic, domnișoară Lilly...

LILLY (*la cinci dimineața, bate din palme, încîntată*): Știți ce înseamnă romantic? Bravo! Eram convinsă că nu știți! De ce n-ați spus mai repede cuvintele astea?...

DINU (*neted*): Pentru că gîndesc greu... Gîndesc greu, domnișoară Lilly...

LILLY: Lăsați, nu e grav.

DINU (*rezumînd totul*): Greu, dar bine...

LILLY (*cu totul maternă*): Trece... (*Dinu se freacă cu basca pe frunte — gestul lui —, ne privește și se aruncă pe carte.*)

(*Boxa portarului. Se bate în ușă. Pannoul cu chei începe să zumzăie dezarmonic. Portarul tresare, oprește cheile cum ar opri un radio și deschide ușa. Apare Marcu Fiuorescu, înalt, îmblănit, cu mîinile ocupate de geamantane, șevalete pentru pictură, tablouri. Oarecare burtică, privire alunecoasă de la agresiv la viclenie, dus și întors.*)

FUIORESCU: Ascultă, tinere, de ce dracu' nu deschizi? Ascultă muzica sferelor? Dă-mi un pat.

PORTARUL (*cu blîndețe*): N-am.

FUIORESCU: Tinere!

PORTARUL (*cu o blîndețe care știe ce vrea*): N-am.

FUIORESCU (*se duce la panou — impulsiv, autoritar, brutal*): Da' astea ce-s?

PORTARUL: Camere în reparație.

FUIORESCU (*imperativ*): Tot hotelul e în reparație. Dar astea?

PORTARUL: Așteptăm o delegație.

FUIORESCU: Mă, eu te reclam la sfat. (Și, automat, scoate o hîrtie de 25 de lei.)

PORTARUL (*la fel de automat*): Nu, că noi nu ținem direct de sfat. (*la hîrtia.*) La camera 25 — un pat. E un băiat care învață, nu vă deranjează. (*Nu se aude decît scriștiiul uriaș al pașilor lui Fuioreescu, care intră în cameră fără să bată la ușă.*)

FUIORESCU: Portarii ăștia sînt inconștienți... (*Scoate din valiză papucii de casă, se face comod.*) Fuioreescu, Marcu Fuioreescu, pictor, peisagist... grafician... desenator... portretist... (*Cuprinzîndu-i dintr-o privire.*) V-am deranjat?

DINU (*clar*): Da.

LILLY (*profitînd, pentru a rămîne, direct amfitrioană*): Nu.

FUIORESCU (*se întinde și se privește, mișcînd picioarele*): Cine a dormit în patul ăsta?

DINU (*clar*): Un tovarăș de-al meu.

FUIORESCU: Nu pot dormi în acest pat.

LILLY (*spre suavitatea ei inițială*): De ce? Era un băiat foarte curat.

FUIORESCU: Știu, dar...

LILLY: Vă e somn?

FUIORESCU: Nu. (*Fără nuanțe.*) Mi-e foame...

DINU (*violent antipatic*): Dom'le, învâț, nu dau masa.

FUIORESCU (*întinde spre el un pachet*): Pui. Pui de găină...

LILLY (*casnică*): Nu te poți muta mai încolo?

FUIORESCU: Uite, o bună remarcă de soție.

DINU (*scurt*): Nu. (*Gest clasic cu basca.*)

FUIORESCU (*decis*): Tinere, crezi că eu n-am concepție?

DINU: Ba da. Ai.

FUIORESCU (*cîntărînd pachetul cu pui de găină*): Am fost elevul unui elev al lui Ibrăileanu. Ai auzit de Ibrăileanu?

DINU: Da.

LILLY (*fericită*): Știi cine a fost Ibrăileanu?

DINU (*fără menajamente*): Știu, dar nu vreau să spun. Mîncăți în altă parte... pe noptieră. Aici învâț...

FUIORESCU: Și eu am dat examene, tinere...

LILLY: Nu e comod pe noptieră.

FUIORESCU: Lăsați, domnișoară, veți servi masa... ca o prințesă... (*la unul din tablourile sale, o țigancă vulgară de gang, și îl pune pe noptieră, rupe un pui și-i dă să bea. Lilly bea din sticlă. Fuioreescu îi admiră gitul.*) Aveți un git delicat...
LILLY: Mulțumesc. E de dumneavoastră? (*Bate cu unghia în sticla tabloului.*)

FUIORESCU: Îmhî. (*Cu capul către Dinu.*) Întrebați-l dacă nu vrea țuică.

LILLY: Vrei măcar o țuică, domnule Dinu?

DINU: Nu.

LILLY: Nu vrea.

FUIORESCU (*ocupat cu un os*): De ce?

LILLY (*ștafetă supusă*): De ce?

DINU: Nu-mi place tabloul, domnișoară Lilly...

LILLY: Nu-i place țigancă dumneavoastră.

FUIORESCU: Păcat. (*Lilly, privire imputativă, către Dinu, după care revine la festin.*)

LILLY: Călătoriți mult?

FUIORESCU (*mîncînd*): Foarte mult. Azi aici, mîine-n Focșani... Se construiește mult, oamenii au bani, nu poți lăsa pereții goi... Rid'c nivelul, domnișoară. Fiecare are nevoie de un tablou pe perete. Și atunci, venim noi.

DINU (*sec*): Care noi?

FUIORESCU: Noi, pictorii...

DINU (*sincer dispreț*): Pictorii cu țigănci ca asta?

FUIORESCU (*negustor*): Țigancă asta mi s-a cerut de nu știu cîte ori...

DINU (*simțînd falsul*): Știu eu cine îți le-a cerut!

LILLY: Chiar e splendidă... După natură?

FUIORESCU: Aș! Pură imaginație... Forța mea sînt țigăncile. Am avut o perioadă cînd lucram rațe. (*Rupînd cu greutate din pui.*) Natură moartă. Eram foarte tare în rațe. Dar nu s-a mai cerut, nu știu de ce. Se mîncă foarte bine.

LILLY: Totuși, ați scos bani frumoși.
FUIORESCU (*gură plină, făcînd un gest cu mîna că trece peste asta*): Dumneavoastră?

LILLY: Casierită... Jos, la „Gloria“.
FUIORESCU: Parcă era alta...

LILLY (*tristă*): Au luat-o la trust. A ajuns foarte bine. (*Biruînd invidia, ea fiind o suavă.*) Acum avem și noi un tonomat.

FUIORESCU (cu capul spre Dinu):
Și el ?

LILLY (suavă, intimă, ca Dinu să audă și să n-audă): Muncitor, ciștigă bine, are situație. Dă examen, într-un an e inginer și-l trimite oriunde. Aș pleca cu el. Știți cum e...

FUIORESCU: Serviți un fursec. Sînt făcute cu unt, se topește în gură...

LILLY: Are multă ambiție. Nu vă uitați că n-are maniere. (Și mai intim.) În toată camera a scris „Trebuie”. (Conducînd privirea lui Fuioreescu.) Pe pat, pe bec, pe balon-seide... E puțin nebun, dar oricărei femei îi plac nebunii, nu ? Poate îl trimite în Vietnam (specialistă) să monteze o hidrocentrală...

FUIORESCU (realist): Dă la construcții ? Aș putea să-i aranjez ceva.

LILLY (metafizică): Nu știu. (Lui Dinu.) Dai la construcții ?

DINU: Gama, Beta, Delta...

FUIORESCU: La piscicultură. N-am pe nimeni acolo.

LILLY (înapoi la ale ei): În Vietnam nu sînt pești ?

FUIORESCU (mereu amabil): Vă place Asia ?

LILLY (suavă, vezi bine): Toată Asia.

FUIORESCU: Nu preferați Europa ? Altă civilizație... În Cehoslovacia, ați vedea Praga.

LILLY (mai luînd un fursec): Aș începe cu Asia. El ar fi toată ziua pe Fluviul Galben, eu m-aș plimba cu lotca...

FUIORESCU: Asta-i China...

LILLY: Nu contează. L-ar trimite după aia în Vietnam, pe urmă în India... Avem legături cu India, nu-i așa ?

FUIORESCU: Multe.

LILLY: Voi vizita pagodele, îmi voi lăsa pantofii afară...

FUIORESCU (arătînd spre Dinu): Cum stă cu familia ?

LILLY: Nu știu. (Drum la Dinu.) Cum stai cu... familia ? (Insistentă.) Spune-mi.

DINU (rar și confidențial): Mama are două moși în Bărăgan.

LILLY (fericită, lângă Fuioreescu): E spiritual, e puțin nebun, dar e spiritual...

FUIORESCU (arătînd interes): Are pile ?

LILLY (meditativă): Uite, asta nu știu...

FUIORESCU: Asta-i cel mai important...

LILLY (în virful picioarelor, ultim

asalt): Domnule Dinu... aveți vreo pilă ?

DINU (cătred noi): Luați-o, vă rog, luați-o de aici, că o omor...

LILLY: Dacă dați la construcții — domnul Fuioreescu are ceva...

DINU (exasperat): D-șoară... (Brusc, țipă.) Lăsați-mă să învăț... după-masă am scrisul...

FUIORESCU: Pentru asta nu trebuie să faceți femeile să sufere... femeile sînt folositoare înaintea examenelor... cel puțin asta-i concepția mea... (Pregătindu-se de bărbierit, săpunindu-se.) Am avut și eu examen. Voi iam să iau un centru de răcoritoare... În țara noastră (cu simț politic), pentru orice se dă examen. Practic: ștersul teighelei, turnarea siropului, turnarea sifonului. Teoretic: igienă, anatomie, istorie... (Gest rezolut cu pămătuful.) Teoretic eram bine pregătit, avusesem prăvălie de pompe funebre, pe Grivița, am cedat-o statului. Mortalitatea scade, ce să mai fac cu pompele mele funebre ? Sănătate și pace bună. Mă încadrează cinstit. (Începe să se radă.) Deci, fac cunoștință cu responsabilă trustului, mă duc cu ea la cinema, la zahana, la restaurant, eram un om potent. (Admiră obrazul drept, ras. Trece la celălalt.) Și prezentabil. Mă îndrăgostesc de tovarășa... Ea de mine... Eram asigurat. (Ștergîndu-și fața.) De asta te sfătuiesc și pe dumneata, te văd crud, o femeie e absolut necesară înaintea examenelor.

DINU: Și atunci, dumneata de ce n-ai reușit ?

FUIORESCU (spășit): Am avut erizipel. M-am urîțit, domnule dragă. Nu mai eram același. Pe tovarășa aceea a mutat-o de acolo, nu am mai găsit-o, au dat altuia centrul. Unuia care nu auzise de Waterloo. Cine a ajuns să servească siropul în țara romînească... (Lui Lilly.) Sîntem pentru o societate în care pînă și ultimul măturător trebuie să fie cult. Nu ? (Lui Dinu.) Mai sînt greșeli, de ce să nu recunoaștem ? Dar dumneata ești tînăr, proaspăt. Trebuie să fi reușit primul la... vizita medicală... Ascultă-mă pe mine, nu fi fraier... Asta-i lozinca mea: ești tînăr, frumos — nu fi fraier !

LILLY (extatică): Domnule Fuioreescu, faceți portretul domnului Dinu... (Lipindu-se de umărul lui, suavă.) Ar face frumos, în expoziție, un por-

tret de tinăr muncitor... lângă țigănci, lângă natură moartă!

FUIORESCU : Acceptați să vă fac portretul ?

DINU (*neputînd reprima un orgoliu omenesc*) : Orice — numai să fie liniște...

LILLY (*așezînd șevaletul*) : Vreau să am o amintire... mie nu-mi place să uit!

FUIORESCU (*ușor, spre ea*) : Vă costă două sute...

(„*Dansul orelor*“ în boxa portarului. *Apare Simina, pășind pe melodie. Nu întrebă nimic, ascultă cheile.*)

PORTARUL (*treaz*) : Tovarășa ? (*Simina tace.*) Tovarășa ?

SIMINA : Ssst ! N-auzi ?

PORTARUL (*precipitat*) : N-am... Nu aud... Ce doriți ? N-avem timp de pierdut... N-avem camere.

SIMINA (*pe „Dansul orelor“*) : Tovarășul Constantin Dinu e aici ?

PORTARUL (*oficial*) : Învață de dimineată pînă seara.

SIMINA : Are liniște ?

PORTARUL : Perfectă... sîntem cel mai liniștit hotel din țară... vizavi e un atelier de reparat motociclete, dar tovarășul nu aude.

SIMINA : Cum, nu aude ?

PORTARUL (*o ultimă explicație*) : Pentru că e înainte de examen. Ce vreți de capul meu, tovarășă ? Sînt un simplu portar. Da' dumneavoastră cine sînteți ?

SIMINA (*simplu, cu inspirație*) : Soția lui.

PORTARUL : Legitimația... (*Simina îi dă buletinul.*) Nu reiese. Sînteți (*descifrînd*) Ioniță Simina. (*Victorios.*) El — Dinu...

SIMINA (*foarte normal*) : Știu.

PORTARUL : Atunci ? (*Regulament.*) Vizitele în camere ale persoanelor de sex opus sînt interzise. Întrevederile au loc în holul hotelului... Numai în condiții excepționale îl pot chema jos. Dacă nu...

Sus, în cameră

FUIORESCU : Am mai avut un caz... la Medgidia.. N-a mai știut cum să-mi mulțumească. A dat icre cu șampanie, la Cazinou la Constanța, și mă ruga să-l iert.

DINU (*cu o seriozitate surprinzătoare*) : Dar băiatul era pregătit ?

FUIORESCU : La matematică era leu.

DINU : Păi, vezi !

FUIORESCU : Da, dar la chimie era tufă, și datorită mie a intrat.

LILLY (*suspîn-șoaptă*) : Ador icrele cu șampanie.

FUIORESCU : I-am zis : intri cu capul sus, cu pieptul înainte. Nu intri umilit, nu te fofilezi. Capul sus. Nu-ți pasă de nimeni. Tovarășe, sînt „cutare“, mă cunoaște tovarășul cutare, ați auzit de dumnealui. Trebuie să... contribui, să fac, să dreg, să sprijin, să mă dezvolt... Amîndoi avem o gură, amîndoi vorbim romînește, totu-i să nu fii fraier. (*Privindu-l, chipurile, pentru portret.*) Și nu ești (*arătîndu-i și lui Lilly*) : ochi inteligenți...

DINU (*serios, foarte serios*) : Dacă nu se face liniște, chem miliția pentru sabotarea eforturilor clasei muncitoare... (*Către noi, singurii prieteni.*) Ce mă fac cu ăștia ?

Boxa portarului

SIMINA (*deodată furioasă, regizînd sperietura*) : Dă-mi condica de reclamații !

PORTARUL : N-am creion ! (*Simina scoate stiloul.*) Așteptați-mă... (*Pleacă pe scara care scîrție.*)

Sus, în cameră. Bătăi în ușă

FUIORESCU : Intră.

PORTARUL (*cap pe ușă*) : Tovarășul Dinu... soția... (*Observînd-o pe Lilly, intră.*) Ce cauți dumneata aici, domnișoară ? E a cincea oară că te gălesc noaptea în hotel.

LILLY (*suavă, desigur*) : Dar acum... sprijin... muncitorii. (*Și dispare.*)

DINU (*intrigat*) : Care soție ?

PORTARUL (*după Lilly*) : Te reclam la trust... de mine nu scapi... (*Spre Dinu.*) Soția, tovarășe... (*Dinu sare în pantofi.*)

(*Lilly ajunge jos, în hol. O vede pe Simina.*)

LILLY : Doamnă, aveți un bărbat superb... incoruptibil. (*Pleacă.*)

FUIORESCU (*de la șevalet*) : Nu te speria, tinere... sînt cazuri de astea... totu-i să nu fii fraier...

PORTARUL (*om cu suflet*) : Biata fată... și a venit de la capătul lumii...

DINU (*dintr-un salt, coboară scările. O îmbrățișează — nebun — pe Simina, o ridică în brațe și o învîrtește în hol*) : Ce-i cu tine, Niță ? De ce ai venit ?

PORTARUL (*hotărît împotriva imoralităţii*): Vizitele între sexe opuse — numai în hol.

DINU (*din doi paşi în cameră, ia balonseidul pe care e scris „Trebuie“ al său, se opreşte în faţa lui Fuiorescu, febril*): Domnule... Eu, eu, ştii al cui elev am fost?

PORTARUL (*către Simina, contemplînd-o*): Dumneavoastră cu ce vă ocupaţi?

SIMINA: Sînt profesoară!

DINU (*trăgînd-o după el*): Niţă, de ce ai venit?

SIMINA: Nu ţi se pare normal?

DINU: Sigur. Mi se pare... normal.

(*Au venit la rampă. În spatele lor s-a stins lumina.*)

SIMINA: Maică-ta e bine. A venit de la Cioceni special să-mi aducă ceasul tău.

DINU: Ştiu, l-am uitat la ei. Mi-am cumpărat altul. Merge cu o jumătate de oră înainte, dar am ceas la turn şi fac scăderea.

SIMINA: M-a rugat două ore să te ajut ca să intri inginer.

DINU: Şi tu ce i-ai spus?

SIMINA: Că n-ai nevoie de nici un ajutor. Eşti bine pregătit...

DINU: Vi s-a dat local nou la seral? SIMINA: Da, dar trebuie renovat şi trustul nu-l are în planificare.

DINU: Tot măgarul ăla e la trust?

SIMINA: Tot.

DINU: Îţi mai face curte?

SIMINA: Da. Acum are şi motiv.

DINU: Nu i-ai tras două palme?

SIMINA: Nu.

DINU (*puţin amărit*): Cum merge echipa?

SIMINA: Prost. N-are extreme. Ți-ai făcut vizita medicală?

DINU: A ieşit perfect. Plămîni de aur, muşchi de oţel... Om de la ţară, crescut în mijlocul naturii, ce vrei? (*Cu o intenţie, acoperită, de revanşă.*) Era o fată amabilă acolo... mi-a spus că am un sînge nemai-pomenit... cristal!

SIMINA: Aşa, deodată... ți-a spus asta?

DINU: Aşa, deodată...

SIMINA: Nu-s prea multe fete amabile în jurul tău?

(*Amîndoi rizînd, dispar în beznă, continuînd discuţia, fără să-i mai vedem. Incet, se luminează decorul parcului. E toamnă. Semiîntuneric. Un copac desfrunzit. Silueta unei gherete pentru administraţia debarcaderului.*)

CORTINA

T A B L O U L L 2

Nu vedem pe nimeni. Doar — discuţia. Miliţianul îşi face rondul.

SIMINA: Ai o barbă îngrozitoare... De ce nu te-ai ras?

DINU: Nu ştiam că vii...

SIMINA: Mi-ai promis să te razi în fiecare zi... Degetele îţi miros a tutun. Ai început să fumezi?...

DINU: Da.

SIMINA: De cînd?

DINU: De cînd am început să învăţ.

SIMINA: Mi-ai promis că n-ai să fumezi niciodată... miroşi a tutun, lasă-mă în pace... Ți-am spus de atîtea ori... dacă nu te poţi ţine de cuvînt, dacă eşti slab, nu promite...

DINU (*foarte tandru*): Niţă, Niţă, nu mă cicăli... mi-ai promis de o mie de ori că n-ai să mă mai cicăleşti...

SIMINA: Tu trebuie să fii cicălit...

(*În clipa aceea, Miliţianul aprinde o lanternă şi-i luminează: Dinu e cu capul pe umărul Siminei, care-l mîngîie pe păr.*)

MILIȚIANUL (*plat*): Tovarăşi... Ce căutaţi la ora asta în parc? Buletinele...

SIMINA (*normal, dezarmîndu-l*): Nu e voie?

MILIȚIANUL: Ba da. Dar eraţi într-o poziţie...

DINU : Mă mîngîia pe păr...
MILIȚIANUL : Hai ! Ce mai tura-
vura.
DINU : Să mor eu, chem miliția...
MILIȚIANUL : Dar eu ce sînt ? Bu-
letinele !
DINU : Nu dau nici un buletin... eram
legali, mă mîngîia pe păr.
MILIȚIANUL : La șase dimineața ?
În parc ?
DINU : Oricînd... oriunde... tot legal e !
MILIȚIANUL (altă pagină) : Ce ocu-
pație aveți ?
DINU : Strungar la Cîsnădie.
MILIȚIANUL : La Cîsnădie. Uzină
fruntașă. (Logic.) Atunci, cunoașteți
morala proletară...
DINU : Perfect.
SIMINA (pentru a lărgi breșa) : Aveți
o țigară ?
MILIȚIANUL : „Mărășești“.
SIMINA : „Mărășești“.
MILIȚIANUL : N-am auzit de femei
care să fumeze „Mărășești“.
SIMINA (dîndu-i-o lui Dinu) : Nu-i
pentru mine...
MILIȚIANUL : Foc ? (Și coboară în
barcă să aprindă țigara lui Dinu.)
De ce nu vă legiferați ? Vă place
să vă găsească miliția prin parcuri ?
DINU : Că pe dumneata nu te-a găsit
niciodată...
MILIȚIANUL (biruit) : Ba da, în
1946... la Lugoj.. era o fată foarte
frumoasă... dar după aceea m-am fă-
cut milițian... și m-am însurat. Dum-
neavoastră cu ce vă ocupați, tova-
rășă ?
SIMINA : Profesoară...
DINU : Profesoara mea, la liceul se-
ral, istorie și geografie.
MILIȚIANUL : Sînt cele mai fru-
moase materii ; la școala noastră de
miliție, nu mă întrecea nimeni la
istorie și geografie.
DINU : Da ?
MILIȚIANUL : Dacă nu mă făceam
milițian, cred că-l ajungeam pe Ta-
cit... (Așezîndu-se în barcă.) Pune-
ți-mi ce întrebări vreți dumnea-
voastră din istorie...
SIMINA : Zău, nu... te cred...
MILIȚIANUL (dîndu-și seama) : Aha !
Vă deranjez. Iertați-mă... cînd aud
de istorie, nu rezist, și de-aia... Sa-
lut ! (Pleacă. Se aude un fluierat.
Milițianul îi răspunde și dispare.
Zori albi printre copaci).
DINU : Nu ți-e frig ?
SIMINA : Puțin...
DINU (dezbrăcîndu-și balonșidul) : De
ce ai venit așa de subțire îmbră-

cată ? Credeai că-i vară ? (I-l pune
pe umeri.)
SIMINA (descoperînd hirtia pe care
scrie „Trebuie“) : Ce-i asta ?
DINU (luînd-o în brațe) : Nimic. Așa...
am scris peste tot.
SIMINA : Ai o umflătură pe degetul
mîjlociu (îi resfiră palma) ...de la
scris...
DINU (deodată) : Știi cine-i secretar
la oraș ?
SIMINA : Nu.
DINU : Nea Dorobanțu, de la noi, de
la motoare. Mă duc azi dimineață
pe la el.
SIMINA : N-are rost.
DINU : De ce ?
SIMINA (mîngîieri pe păr) : Să nu
creadă că vii la el pentru examen.
DINU : Ei, și ? D-aia mă și duc. Pe
cuvînt că mă duc.
SIMINA (imediat) : Pe cuvînt că n-o
faci.
DINU : Ba o fac ! Nu-i cer nimic rău.
SIMINA (hotărîtă) : N-are nici un
rost.
DINU : Are toate rosturile. (Pauză.)
Tu nu cunoști pe nimeni la sfat ?
E una Maria Cernea, la învățămînt...
SIMINA : O știu.
DINU (interesat la culme) : De unde
o știi ?
SIMINA : Am făcut pedagogia cu ea.
DINU (neted) : Te duci la ea, chiar
acum de d'mineață...
SIMINA : Nici nu mă gîndesc.
DINU : Niță.. (Simina tace.) Niță...
SIMINA : Nu mă duc !
DINU : De ce ? Ce-i rău în asta ?
SIMINA : Este.
DINU (mîngîind-o pe păr) : Intri fru-
mos la ea... cîteva amintiri din
școală... ce mai faci, cum o duci...
(ca pe o poveste, mîngîind-o) i-am
fost profesoară la seral... dă după
masă examen la fără frecvență... stă
mai slab la matematcă... (Căutînd.)
SIMINA : Și ?
DINU : Și aveți-l în vedere.. dacă
sînt mai mulți cu aceeași medie...
(Tăcere.)
SIMINA : Nu mă duc.
DINU : De ce ? Nu pricep de ce.
SIMINA : Pentru că nu mi se des-
chide gura...
DINU : Ești proastă...
SIMINA (fără complicații) : Mi-ai pro-
mis că niciodată n-ai să vorbești
urît cu mine.
DINU : Și ce-am spus, Niță ? (Către
noi.) Explicați-i, zău, explicați-i...
nu-i o fată proastă, cînd îi spui
ceva, înțelege... Sau poate nici dum-

- nevoastră nu sînteți de acord? De ce? Nu, nu-mi explicați... că înțeleg și singur... E o idee puțin trăsnetă... Da' acum nu văd cu ce-i greșită. Ați văzut cum muncesc! Stau prost la matematică, (*Pauză scurtă.*) La fizică, la chimie — sînt tare, dar la matematică, ce dracu' fac?... Explicați-i.
- SIMINA:** La matematică știi, nu-ți băga în cap prostii. Nu știi să dai examen: te sperii, devii anormal, uiți să te mai bărbiești...
- DINU:** N-am avut unde să învăț să dau examene. Dumnevoastră sînteți cultă, inteligentă, eu am păscut oile pînă la 14 ani!
- SIMINA:** Ești tare deștept.
- DINU:** Nu! Sînt prost, sînt foarte prost, băiat de la țară...
- SIMINA:** Nu rîde, că nu te-ai debarasat încă de mentalitatea aia... (*Pauză.*) Nu mă ai lîngă tine? Ce-ți mai trebuie?
- DINU:** Să mă aibă în vedere la sfat, asta îmi trebuie... Vezi în ce condiții învăț... ăla fuge, deșteptii ălalți mă bat la cap... „Vai, domnule Dinu, nu vă place să mergeți toamna în parc? Ați auzit de Ibrăileanu?” (*Apar Lilly și Fuioreescu.*)
- LILLY:** Vai, mi s-a rupt tocul la pantof... Guban de 275...
- DINU:** Poftim!
- FUIORESCU:** De ce-i purtați la serviciu?
- LILLY:** Ce mă fac? Ieri i-am luat și n-am mai putut să mă despart de ei...
- FUIORESCU (examinează pantoful):** Nu e grav... se repară. Rezemați-vă o clipă.
- LILLY:** Știți să reparați și pantofi? Ce nu știți, domnule Fuiorecu? Vă place să vă plimbați noaptea prin parc, cînd e toamnă? Să nu vorbiți nimic și să călcați frunzele în picioare? (*Fuiorecu bate cu o piatră în pantof.*)
- DINU:** Ei, auzi?
- SIMINA (îl ia lîngă ea):** Mă vezi tu pe mine deschizînd gura la sfat?
- FUIORESCU:** Aș vrea să țineți pumnii strînși, domnișoară; în dimineața asta mă duc la sfatul popular pentru o m'că intervenție...
- SIMINA (șoptă):** Auzi? Poate vă duceți împreună...
- FUIORESCU:** V-am spus că înaintea fiecărui examen e nevoie de o femeie... Cînd am inaugurat magazinul de pompe funebre „Cruce albă de mesteacăn”, de pe Griviței, eram
- tînăr, prima noastră înmormîntare de clasa întii a unui mare deputat din opoziție, nu cred să fi fost născută... domnul Pandelescu-Găină, mare, mare orator... (*Bătăi decisive cu piatra în pantof.*) lubeam o doamnă din înalta societate... a murit zilele trecute... măritată, dar turbată după mine... Avea 20 de ani mai mult ca mine, dar nu se cunoștea...
- SIMINA:** Jură c-ai să fii sincer!
- DINU (neatent):** De ce să jur? Știi că nu te mint.
- FUIORESCU:** Înmormîntarea trebuia să fie o lovitură! Ceva di granda. Am aranjat caii, cioclii, muzica, trei fanfare... Vă plac fanfarele? (*Intonează ilustrativ un marș funebru.*)
- LILLY:** Da.
- FUIORESCU:** Am rugat-o pe Celestina să țină pumnii strînși... ca să reușesc...
- LILLY:** Celestina...
- FUIORESCU:** O chema Celestina. Ea era într-al treilea ceupe după dric... Mi-a jurat c-a ținut tot timpul pumnii strînși... și nu s-a gîndit decît la mine... Încercați pantoful!
- LILLY (mulțumită de reparație):** Și a reușit?
- FUIORESCU:** A fost cea mai frumoasă înmormîntare din București. (*Se îndepărtează, luînd-o de umeri, printre pomi.*)
- DINU:** Îi auzi? De două ore mă bat la cap. (*Se ridică în picioare în barcă, țipă.*) Nu trăim pe vremea lui Pandelescu-Găină...
- SIMINA:** Pe vremea cui?
- DINU:** Tu n-ai auzit? (*Reprimindu-și enervarea.*) M-au înnebunit!...
- SIMINA (continuînd povestea):** Un muncitor e un om calm, normal, chiar cînd dă examen. Trebuie să se radă zilnic, cum face în fiecare dimineață cînd pleacă la fabrică.
- DINU:** Asta, în rai.
- SIMINA:** Să se îmbrace bine, să-și perie basca... să citească ziarele, să aibă mîntea limpede...
- DINU:** Niță, nu mă cicăli!
- SIMINA:** Să-i placă fata care-l iubește...
- DINU (cîntat, cu ochii în sus):** Vine, vine primăvara...
- SIMINA (nu se poate mai calmă):** Nu-i vin idei urite, nu merge cu săru-mîna! Unde, naiba, le-ai auzit?
- DINU:** Explică-mi de ce... Mie dacă îmi explici, înțeleg... Mi-ai explicat clima oceanică, am înțeles, Mi-ai explicat războiul celor două roze, am

-înțeles. Să-mi explici ce-i rău în asta.

SIMINA : Știi și singur. Cine ți-a băgat în cap prostiile astea ?

DINU : Care ?

SIMINA : Să deschizi gura, acolo... ca să... (*Rugă.*) Dinule, tu nu ești un băiat rău, astea nu sînt ideile tale... și nu știi de unde vin...

DINU : Ce-ți place la mine ?

SIMINA (*alarmată*) : Tu ești un om luminos.

DINU : Just. Mă simt foarte luminos.

SIMINA : Mai multă modestie, tovarășe Dinu.

DINU : Perfect. Intru modest și la locul meu. Și tu poți să faci la fel... (*Citindu-l involuntar pe Fuiorescu.*) Amîndoi vorbim romînește... totu-i să nu fii fraier.

SIMINA : Și de unde expresiile astea la tine ?

DINU (*ironie răsucită, nu fără adevăr*) : De la Fuiorescu Marcu. Îl cunoști pe Marcu Fuiorescu ?

SIMINA : Lasă glumele, eu vorbesc serios.

DINU : Idem. Intru cînd îmi vine rîndul și nu lungesc vorba, că omul n-are timp... Noroc, tovarășe Dorobanțu, am nevoie de sprijinul dumitale, singur n-o scot la capăt...

SIMINA : Poți tu să spui asta ?

DINU : Pot. (*Tare, spre lac, încercare de Demostene.*) Singur n-o scot la capăt... (*Ecoul: capăt... capăt...*)

Auzi ? Tovarășe Dorobanțu, vreau să intru la Politehnică. Stau prost la matematică. La chimie și fizică stau bine, dar la matematică, dacă iau un 3 la teză, nu știu cum o scot...

SIMINA : Poți tu să-i spui asta ?

DINU : Pot ! Pot !

ECOUL : Pot ! Pot !

DINU (*într-un elan*) : Auzi ? Tovarășul Dorobanțu se ridică de la birou... (*La o mișcare greșită în barcă, e gata să cadă.*)

SIMINA : Vezi ? Ai căzut ! (*Dinu cade în brațele ei.*)

DINU (*lăsînd jocul, concluzie realistă*) : Dacă tovarășul Dorobanțu mă susține, nu cad.. Tu te duci la sfat...

SIMINA : Nu mă duc.

DINU : O să cad — și ai să-mi spui foarte normal „adio“.

SIMINA : Nu cred.

DINU : De ce ?

SIMINA : Am 50 de ani, sînt fată bătrînă, ești ultima mea șansă... (*Dinu, sărut. Tăcere.*) Și să-ți mai spun ceva ?

DINU : Zi !

SIMINA : Jură că vei fi sincer.

DINU : Îmhi !

SIMINA : Dacă tovarășul Dorobanțu va vorbi pentru tine, primul căruia o să-i pară rău vei fi tu ! (*Dinu tace.*) Ce părere ai ? Fii sincer ! (*Dinu tace. Apare deodată Isaia.*)

ISAIA : Salut tinerimea înaintată ! (*Dinu — Simina, surprindere.*)

DINU : Ce-i, nea Isaia ? Cum ne-ai găsit ?

ISAIA : Chestie de orientare, tovarășe... După strigăte ! Am fost la hotel. Unde-s cei care asaltează cetatea științei ? Portarul — element înapoiat — nu știa. Din cîteva amănunte, am gîndit — am analizat : unde poate fi tineretul nostru romantic, la șase dimineața ? În parc ! Lată-mă !

DINU (*vesel*) : Bine ai venit, nea Isaia !

ISAIA : Fără chestii festive, tovarăși. Cum merge treaba ? Merge ? Merge ?

DINU : Merge !

ISAIA : Trebuie să meargă, tovarășe... Uzina a avut încredere în voi... (*Direct.*) De ce a dezertat Ignat ?

DINU : A plecat.

ISAIA : Cum, a plecat ?

DINU : A plecat, mi-a spus „ciau, ciau, bambina“, și a plecat.

ISAIA (*în plină anchetă*) : Dumneata ce părere ai, tovarășă Simina ? Ești cadru didactic, trebuie să ai o părere. Taci... Eu sînt mîhnit, dragi tovarăși. Foarte mîhnit. Dumneata unde erai, tovarășe Dinu ?

DINU : Eu eram în cameră, învățam.

ISAIA : Nu, tovarășe, nu erai în cameră, unde-ți era conștiința ? Cum l-ai lăsat să plece, sau, mai bine zis, să dezerteze ?

DINU : N-a învățat nimic, se ținea după fete...

ISAIA (*uman*) : Asta nu e rău, tovarășul se putea ține după fete — nimeni nu-i interzice. Dar care-i rădăcina ? De ce nu învața ?

DINU : Spunea că îi ajunge cît scoate în producție.

ISAIA : Și dumneata ce atitudine ai luat ? (*D'nu refuză să intre în dialog.*) Ai ridicat din umeri ! Frumos ! Tovarășe Dinu, nu te mai recunosc. Ai dat înapoi, Ce părere ai, tovarășă Simina ? Unde mai e Dinu al nostru, fruntașul nostru, eroul nostru, logodnicul nostru ?... Unde ? Cînd ai examenul, tovarășe Dinu ?

DINU : După-masă, la cinci, scr'ul, care e eliminativ... pe urmă, oralul.

ISAIA : Bine pregătit ? La înălțimea încrederii ?

DINU : La...

ISAIA : Ai nevoie de vreun ajutor ? Spune, tovarășe, nu te jena. Ești între-ai dumitale. Ce se poate face, se face... Să vorbesc cu tovarășul Dorobanțu ? (*Intim.*) Sînt așa cu el... (*Gest cunoscut al degetelor.*) Mai multă sinceritate!... Mie nu mi-e greu nimic, cînd e vorba de uzină și prestigiul ei. (*Dinu — codeală lungă, sub presiunea Siminei.*) Deci, să mă duc... La 9 sînt la U.C.F.S. ...avem de luat două extreme de la „Carbonul“.

DINU (*interesat*) : Gigi nu merge ?

ISAIA : Gigi unu e o catastrofă, Gigi doi e o murătură. Avem doi la „Carbonul“, băieți din lotul de tineret, au văzut Bucureștiul, știu ce-i o pasă, ce-i un dribling. Revin de unde am plecat: la 9 sînt la U.C.F.S. Într-o oră rezolv, la 10 sînt la tovarășul Dorobanțu și discut în clar ! N-avea grijă.

SIMINA : Tovarășe Isaia...

ISAIA : Știu — știu ce vrei să spui ! Sintem egali cu femeile, așa că ce gîndește o femeie, poate gîndi și un

bărbat. Eu l-am făcut pe Dinu om — eu îl fac student... Vă las... sau, mai bine zis, vă invit la o cafea cu lapte la „Miorița“, la șapte se deschide. Ați văzut magazinul ? Foarte frumos. Nu se închide niciodată.

SIMINA (*strigă*) : Nea Isaia.

ISAIA (*plecînd*) : Fără timpi morți !

SIMINA : Du-te după el și spune-i că n-ai nevoie...

ISAIA : Fără...!

DINU : Mergem la cofetăria mea să bem o ciocolată... hai !... Și dacă nu vrei — nu te duci !...

SIMINA : Tu te duci la tovarășul Dorobanțu ?

DINU : Mă duc. (*Simina vrea să plece. Dinu o reține.*) Dar... te iubesc, Niță. Dau examenul, plecăm la Yalta, pe fluviile Africii...

SIMINA : Te duci singur pe fluviile Africii. Eu plec la Cîsnădie... Știi unde-i Cîsnădie ?...

MILITIANUL (*în rondul său*) : Cîsnădie ? În raionul nostru ! (*Simina pleacă. Dinu, supărat, n-o mai reține. Militianul rămîne perplex.*) Nu era mai bine o lecție de istorie ?

CORTINA

T A B L O U L 3

Biroul Mariei Cernea. Simina străbate cu nerv camera, cît mai departe însă de doamna Gigea, care croșetează intens... Dactilografele tapează vesel la mașină.

D-NA GIGEA : Și totuși, de ce o așteptați pe tovarășa Maria Cernea ? (*Privire peste andrele.*) O chestiune personală ? (*Țac, țac, țac... la mașina de scris.*) Păcat că nu știți să întrețineți o conversație. La noi, la Choisy Mangîru, aveam ore speciale... cum vorbești cu un birjar (*țac, țac...*), cu un diplomat (*țac, țac, țac...*), cu un chelner (*țac, țac...*), cu un ofițer (*țac, țac, țac...*) Nu se mai predă nici asta, nu-i așa ? Mai sînt unele lipsuri în sistemul nostru de învățămînt. Să nu-i învețe pe copii conversație ?!

SIMINA : Copiii știu să converseze.

D-NA GIGEA : Totuși, cum vi se pare bonetica ? Am avut o mare nenorocire în familie...

SIMINA (*citînd antipatică dintr-un ziar*) : Tragerea la „loto“ are loc în comuna Rășinari.

D-NA GIGEA : Știu, dar azi banul nu mai contează... Fata mea terminase meteorologia, o fată foarte romantică... S-a dus cu ochii închiși pe șantier. Totdeauna e bine să se știe c-ai fost pe un șantier... însă e o îngrămădeală, să ferească Dumnezeu !... După nouă luni, a trebuit să se întoarcă acasă...

SIMINA : La București s-a deschis o spălătorie mecanică !

D-NA GIGEA : Nu știu, dacă-mi permiteți, dar dumneavoastră sînteți în pragul divorțului ? (*Simina — surprîz.*) Nu vă vine să credeți ? Dar ochiul meu nu se înșeală. Acreală, plictiseală, răutate la adresa semenelor. Ziarul. Semnele femeii care divorțează... Vă dau un sfat, în secret : dacă aveți nevoie de un con-

sultant perfect, căutați-mă. Luni, marți, miercuri și vineri, sînt la tribunal, nu pot trăi fără tribunal; fostă soție de magistrat, de... (revenind) primul coridor pe dreapta, croșetez și servesc pe toată lumea cu sfaturi și soluții. (Conspirativ.) Consiliez... Toți mă cunosc, pentru că pînă în nu știu ce an... am fost chiar martoră, dar au devenit (cătînd un cuvînt exact) vigilenți... (Feminină.) Sînt de speriat cu vîgilența lor... dar eu nu pot trăi fără tribunal. Înainte vreme, am salvat oameni care au avut și două înfățișări și erau complet distruși. Tribunalul nu voia să le dea divorțul. (Brusc concretă.) Tovarăși, n-aveți motiv de divorț. Duceți-vă acasă și împăcați-vă. (Ambalindu-se evident.) Mulți au apelat la mine, d'sperați. Ei bine, după un consiliu cu mine, au fost eliberați. Mi se dau patru-cinci amănunte, eu nu insist, respect discreția oamenilor. A părăsit domiciliul conjugal? Vă înjură? E suficient să vă spună: „proasto!“... (Țac, țac, țac... — comentariu.) Vă bate? (Țac, țac!) Am ghicit! Vă bate. E o cauză foarte la modă. Bărbații bat. Bat de zvîntă. Am cunoscut doamne splendide care nu au putut apărea în fața completului. Așa vîntăi aveau pe...

SIMINA (energică): Doamnă, nu am de gînd să divorțez... E clar?

D-NA GIGEA (brusc): Știu... acum știu pentru ce ați venit... (Bătaie scurtă și bucuroasă a picioarelor în podea. Complice, în șoaptă.) Ați venit pentru o pilă! (Simina se duce la geam.)

D-NA GIGEA (croșetînd în continuare): Să vă dau un sfat. E pentru binele dumneavoastră. E pentru binele nostru. Plecați și reveniți peste o oră. La 11 mi s-a spus că tovarășa Cernea e aici, e 11 și 10. (Plîns ușor.) Tot pentru biata Lilly, mă zbat... de patru zile are și ea un tonomat la restaurant, mai poate asculta o muzică, un șlagăr... dacă mi-o ia de acolo? Fata se omoară, ar fi ultima nenorocire... (Schimbare de ton.) E pentru amant? De ce să nu admitem ipoteza?

SIMINA (regizînd): Da.

D-NA GIGEA: Va să zică, am ghicit? (Țac, țac, țac!)

SIMINA: Da, ați ghicit. Am un logodnic...

D-NA GIGEA: Mai există azi așa ceva?...

SIMINA (încearcă deocădată să rezolve totul prin ironie): Da, vreo 14.000 de logodnici! Trebuie să-i obțin transferul de pe o rachetă care pleacă în Venus, pe o rachetă care pleacă în Marte... (Doamna Gigea — bouche bée.) Nu-l pot lăsa pe Venus, cu femeile acelea îngrozitoare care mi l-ar putea fura, înțelegeți?

D-NA GIGEA (oftat): Ar fi groaznic să-l pierdeți...

SIMINA: Mi-e frică de femeile de pe Venus. Pe Marte e altceva...

D-NA GIGEA: Femeile sînt peste tot la fel.

(Intră Maria Cernea, primăvărată, extrem de grațioasă.)

MARIA: Simina! (Sărut feminin entuziast.) Ce faci, dragă?

SIMINA (veselă): Anticameră!

MARIA (băiețește): De ce n-ai anunțat că vii? (Considerînd-o pe d-na Gigea.) O clipă, și sînt a ta! Doamna? (Mică, se așază la biroul impozant. Doamna Gigea, privire la Simina, jenă.)

MARIA: Nici o grijă, doamnă — e o fostă colegă de bancă — nu avem secrete.

D-NA GIGEA (încurcată, dar cu conversație): O, știu, farmecul colegilor de bancă... La noi, la Choisy Mangiru... (deschide poșeta, scoate încet un plic), aveam lîngă mine o fată adorabilă... (Intinzînd plicul Mariei, care-l deschide serioasă.) Emilia Sans-Souci Tănase... Cum semănați cu fata mea! Noi îi spuneam Suzi...

MARIA (citind): Grațioasei și ferme-cătoarei tovarăse Cernea îi propunem de a interveni la trustul alimentar... (Maria rupe, rar, scrisoarea.)

D-NA GIGEA (ritmînd pe fiecare mișcare de rupere a hîrtiei): Dar e... de la... vărul... cumnatei... dumneavoastră!

MARIA: Știu.

D-NA GIGEA: Dar e un băiat adorabil... cum m-am dus la el, a și pus mîna pe stilou... oameni sîntem!

MARIA: Foarte rău a făcut!

D-NA GIGEA: Fata mea e supusă unei calomnii mirșave... Regimul urăște calomnia! Trebuie să interveniți!

MARIA: N-o cunosc pe fata dumneavoastră!

D-NA GIGEA (rezonabilă): S-o aduc aici, s-o cunoașteți? E de vîrsta dumneavoastră... dacă mi-o transferă, se omoară!

MARIA: Dacă se omoară pentru că o transferă, nu o mai aduceți...

D-NA GIGEA: Adorabil... dar zău, oameni sîntem... numai un telefon la trust...

MARIA: Doamnă, salariații trustului al'ментар nu țin de secția de învățămînt și cultură...

D-NA GIGEA: Bine, dar vărul... (Brusc.) Totuși, parcă vă cunosc de undeva...

MARIA: Și eu.

D-NA GIGEA (speranță): Ați fost la căsătoria tovarășei Ceremușu? Eram în grupul de lingă ușa... eu am adus fondantele... eu fără tribunal și ofițerul stării civile nu pot trăi...

MARIA: N-am fost la căsătoria tovarășei Ceremușu.

D-NA GIGEA: Atunci, cred că vă cunosc de la căsătoria tovarășei Pașparugă. (Pauză.) Bonțoi? Ionescu? Poate, Mardare?

MARIA: Exact. Mardare.

D-NA GIGEA (dezinvoltă și fericită, pentru stabilirea primului contact): Atunci, dați un telefon la trust?

MARIA: Doamnă, aș vrea să divorțez! Ce trebuie făcut? Pe vremuri, știu că vă pricepeați! (Maria găsește o clipă pentru un gest stren-găresc, către Simina).

D-NA GIGEA (flatată): Nimic mai simplu. Aveți motive?

MARIA: N-am.

D-NA GIGEA (elogios): Fetele din ziua de azi. La noi, la Choisy Mangîru...

MARIA: Credeți că nu se poate?

D-NA GIGEA: Vai de mine... Ar fi suficient să vă spună o dată „mizerabilo“.

MARIA: Nu-mi spune „mizerabilo“...

D-NA GIGEA: Nu? Cu ce se ocupă?

MARIA: Profesor la politehnică!

D-NA GIGEA: Intelectual! Așa se explică. Păcat...

MARIA: De ce păcat?

D-NA GIGEA: Mă doare cînd divorțează intelectualii. Educația mea de la Choisy Mangîru... Vrea să stați la cratiță? Subaprecierea femeii?

MARIA: Nu! Nu mă lasă să schiez și să patinez iarna...

D-NA GIGEA (pretăluind): Nepotrivire de caracter, asta-i cel mai dificil. (Pauză.) N-a ridicat niciodată pumnul asupra dumneavoastră? Nu v-a... atins?

MARIA: Nu.

D-NA GIGEA: Păcat! (Sună telefonul.) După aceea, dați un telefon la trust?

MARIA (simplă negație din cap): Alo?

D-NA GIGEA (către Simina): E adorabilă... dar nefericirea... nefericirea nu alege...

MARIA: Da, ce vorbești? A nins pe Coștila? Cînd? Cînd vrei tu... Mîine seară... dar cu examenele ce faci? Alo, alo! Rică — cumperi ceară, pentru schiuri... bine... alo, alo. Rică — la prînz vin mai tîrziu, găsești în bucătărie cartofii tăați... (Ris, fericită, în receptor. Doamna Gigea o întreabă, cu ochii, pe Simina: „cine e? Soțul?“ — nu poate să înțeleagă. Un cap al unui om de serviciu apare în ușa întredeschisă.)

CAPUL OMULUI DE SERVICIU: E pe aici o tovarășă Gigea? O doamnă Gigea?

D-NA GIGEA (sărînd): Da, eu...

CAPUL OMULUI DE SERVICIU (uimit): Dumneavoastră sînteți o doamnă Gigea? (După uimire.) Vă becește fata afară...

D-NA GIGEA (panică; strînge lucrul de mîna, virîndu-l într-o sacoșă enormă de sportiv): Viu, viu imediat! (Către Simina.) Au nenorocit-o...

MARIA (despărțindu-se, cu greu, de telefon): A plecat? O cunoaște tot orașul ca pe un cal breaz, dar n-am stat niciodată de vorbă cu ea... Mu-ream să știu ce-i în capul ei! Ei, acum ce-i cu tine? Ai slăbit...

SIMINA: Am trecut să te văd...

MARIA (antisentimentală): Amintiri din copilărie?

SIMINA (idem): Amintiri din copilărie!... De cînd te-ai căsătorit?

MARIA: De patru luni. Tu?

SIMINA: Sînt logodită...

MARIA (femeie, ca orice femeie): Ei, bravo; cu cine, tu?

SIMINA: Cu un băiat din uzină, Constantin Dinu.

MARIA: Băiat? Ce termen e ăsta? Tu ai nevoie de băieți?

SIMINA (stînsă): Așa se spune pe la noi. E bărbat în toată firea. (Ca să arate cine-i băiatul ei, ferindu-se, nesigur, alandala, de vreo „pîlă“.) I-am fost profesoară la seral. E nebun după geografie... Vrea să ne căsătorim și să plecăm... la Yalta și Soci... A ajuns pînă la întrebarea a 8-a la „Cine știe, cîștigă...“ cu fluviile Africii.

FUIORESCU (*ușa larg dată de perete, intrare masivă, cu prestanță, mîinile ocupate cu cîte două tablouri strînse subsuoară*): Stimată tovarășe, noroc bun și sărut mîna! Al dumneavoastră pictor prea plecat — Marcu Fuioreescu... (*Incearcă să ducă mîna la inimă, să scoată recomandația, renunță*.) Vin de la tovarășul Dorobanțu... e într-o ședință... Imediat m-am gîndit să vin la dumneavoastră. Cine-i după tovarășul Dorobanțu? Sfatul! Cine-i la sfat, pr'etena artei? Tovarășa Maria Cernea. Și la București vă știe toată lumea... Eu (*cu capul plecat*) vreau nu numai să vă cunosc, dar și să vă solicit... Pozați-mi! Mîine deschid expoziția mea în orașul dumneavoastră...

MARIA: Cine v-a autorizat?

FUIORESCU (*munte de demnitate*): Poporul! Orașe întregi mi le-au smuls cu ambele mîini... La Onești, la Bumbești, la Tîncăbești, la București... cererea a întrecut oferta! Am atins proporții industriale! Închid ochii (*realmente*) ...vă rog să-i închideți și dumneavoastră... văd omul muncii trezindu-se dimineața, în noul său apartament, și ridicînd privirea pe peretele din fața patului. Această femeie îl cheamă la viață, la muncă, la depășirea normei. Sub privirile ei se spală mai bine, își sărută soția mai cu foc, pleacă la muncă mai repede... (*Subtil, abia întredeschizînd ochii*.) De ce n-ați fi și dumneavoastră, acolo, în apartamentul oamenilor muncii? 300.000 de apartamente noi, 300.000 de porțete.

MARIA (*rezolută*): Nici gînd. Mă interesează de unde aveți autorizația pentru desfacerea în cantități industriale...

D-NA GIGEA (*aparitie la ușă, intrare zdrobită, rezemare de ușă*): Mi-au nenorocit-o, au transferat-o, fiți femeie de inimă și... chemați trustul!

MARIA: Doamnă, nu insistați!

D-NA GIGEA (*contraatac*): Puteți lăsa calomniile nespulberată? Fata se dușese să sprijine un tînar muncitor care se pregătea pentru politehnică...

FUIORESCU (*dibaci*): E vorba de casieria restaurantului „Gloria“?

D-NA GIGEA (*speranță*): Da, domnule.

FUIORESCU: Doamnă, sînteți victima unei erori. (*Către Maria și Simina*.) Am asistat la scenă. În numele sfatului și al societății noi, trebuie să

declară că tovarășii au dreptate. Fata dumneavoastră... mă doare pentru sufletul unei mame... a avut o atitudine necorespunzătoare. Numai înalta moralitate a acestui tînar muncitor de tip nou... crescut de noi... (*caută portretul lui Dinu*), am omis să-l aduc..., numai el și prezența mea au făcut ca fata dumneavoastră să nu... Educați-o în spirit sănătos...

D-NA GIGEA (*rupînd tratativele*): M-am adresat unei femei... bărbații nu au obiectivitate.

MARIA: Doamnă, insistați inutil, nu eu sînt în măsură să apreciez și să hotărăsc în cazul fiicei d-voastră. Cît privește scrisorica de la vîrul cunatei mele, trebuie să știți că sîntem împotriva intervențiilor neprincipiale.

FUIORESCU: Just.

D-NA GIGEA (*indicînd-o, cu sacoșa de sportiv, pe Simina*): Dar pe domnișoara cum o puteți servi? Colege de bancă, nu? Amintiri din copilărie? (*Teribilă*.) Las' că știm noi! A venit să ceară transferul logodnicului...

MARIA: Da? (*Incurcată*.) Unde?

D-NA GIGEA (*decisivă, cu sacoșa*): De pe Venus pe Marte, da' cine-o crede? (*Maria ride*.) Rîdeți! Las' că veți vedea... (*Represalii imediate*.) Descurcați-vă singură... în procesul dumneavoastră... Și să văd cum... Motive, ca să știți, n-aveți!

MARIA (*umorul ei*): Știu! (*Doamna Gigea pleacă, sună telefonul*.) Da, da... chiar acum... (*Punînd receptorul în furcă*.) Sînt chemată la președinte... S'mi... zău, nu te supăra. (*Fără să-i mai pese de Fuioreescu*.) Vino diseară acasă la mine, stăm de vorbă pînă dimineața... Aurel vine tîrziu, are examene...

SIMINA (*umor violet*): Da.

FUIORESCU: Tovarășă Cernea, eu vă aștept...

MARIA: Nu mă așteptați, nu știu cît stau la tovarășul președinte.

FUIORESCU (*nouă manevră*): Văd în asta o bruscare...

MARIA: Aveți un ochi format! (*Iese*.)

FUIORESCU: Atunci, mă voi plînge tovarășului Dorobanțu... (*Imediat, Siminei, gata de plecare*.) Domnișoară, nu plecați. Aveți un chip energetic... doresc o clipă de contemplare metafizică... (*Apropiîndu-se de Simina, șoptă*.) Aveți vreo trecere la tovarășa Cernea?

SIMINA (în sfârșit, explozia acumulată de-a lungul întregului tablou): N-am trecut la nimeni... n-am...

FUIORESCU: V-a invitat diseară, acasă...

SIMINA (furie crescândă): Nu m-a invitat nicăieri...

FUIORESCU: Am auzit cu urechile mele...

SIMINA (fortissimo): N-ai auzit nimic...

FUIORESCU (piano): Mai încet! (Iși strînge tablourile). Mai încet!

SIMINA: De ce mai încet? Am să strig peste tot că tablourile dumitale sînt îngrozitoare. O adevărată escrocherie! Ce dracu' cauți cu ele? Ce ne încurci? Nu-mi trebuie nici rațele, nici țigăncile dumitale, nici divorturi, nici bonețele...

FUIORESCU (demn): Nu mă ocup de bonețele!

SIMINA: Dumneata vrei intervenții! Nu intervin... auzi? Nu... (Apare în ușă Isaia.) Intră, nea Isaia, intră... (Calm, aparent brusc.) Ai venit să vorbești cu tovarășa Cernea, nu? Să-l faci om pe Dinu, nu? Am vorbit eu cu tovarășa Cernea. Uite, așa o gură am deschis. S-a aranjat... cum am deschis gura, s-a aranjat... Ședea acolo, eu aici... (Joacă scena sub ochii uimiți ai celor doi.)

„— Logodnicul meu stă prost la matematică... — Ce vorbești, Simi? Păi, să dăm telefon! Alo! Tovarășul președinte al sfatului? Alo, tovarășul prim-secretar? Alo, tovarășul...“ I-am aranjat și admiterea și examenul de stat. (Autoironia a liniștit-o.)

ISAIA (sever): Tovarășă Simina, dumneata...

SIMINA (iese, calmă și normală).

FUIORESCU (cu țigăncile și rațele subsoară): Femeile din ziua de azi. O așteptați pe tovarășa Cernea? E într-o ședință...

ISAIA (observînd tablourile): Sînteți... pictor?

FUIORESCU (ironie de tatonare): Artist... nu al poporului... dar popular...

ISAIA (secret): Nu sînt din perioada... Rubens.

FUIORESCU: A! Nu... influența Van Gogh... Cézanne.

ISAIA (profan, care învață): N-am ajuns acolo... Rațele astea nu-s cam decadente?

FUIORESCU: Astea, ale mele, nu... poate ale altora... altă viziune... Dumneavoastră, tot pentru o intervenție? În ce raporturi sînteți cu tovarășa Cernea?

ISAIA (drastic): Eu nu fac intervenții, tovarășe. Nu prea te-ai debarasat de vechile idei.

FUIORESCU: Noi, artiștii, ne debarasăm mai greu. Veniți din producție?

ISAIA: Uzinele din Cisnădie, tovarășe.

FUIORESCU (imediat): N-aveți nevoie de o galerie a frunțașilor în producție? (Șoptit mic.) Ceva grandios! De la intrare te întîmpină chipurile celor care merg înainte!

ISAIA (simțîndu-l, în spirit de clasă, pe escroc): Nu-ți dăm noi frunțașii pe mîna... de ei se ocupă cei mai buni pictori ai noștri... Dumneata vezi-ți mai bine de rațe...

FUIORESCU: Ce aveți cu rațele, tovarășe? Și ele au un rost în viața omului!

ISAIA: Lasă rațele! Dumneata, dumneata personal ce rost ai în viața omului? (Intră Maria.)

MARIA: Să trăiești, nea Isaia!

FUIORESCU (încă o dată, ca să se audă, dar fără să o mai privească): Atunci, ne vedem la tovarășul Do-robanțu! (Iese.)

MARIA: Ce-i, tovarășe Isaia? Îți plac țigăncile escrocului?

ISAIA: Cum o să-mi placă, tovarășă? Am ajuns la genialul Rubens și o să-mi placă o rață! Altcеva vreau să te rog... Am un băiat...

MARIA: De cînd?

ISAIA: Fără glume, tovarășă Maria. Mă refer la un tînăr din uzină, Constantin Dinu. Dă scrisul după-masă... băiat excepțional!

MARIA: Și?

ISAIA: Aveți-l în vedere.

MARIA: De ce?

ISAIA: Cum, de ce? E fala uzinei!

MARIA: Sînt 400 de candidați... toți sînt fala uzinei; cine-i bun, intră!

ISAIA: Om al clasei muncitoare.

MARIA: Toți sînt ai clasei muncitoare, tovarășe Isaia.

ISAIA: A plecat de la țară... îl știu de cînd a venit în uzină cu o boccea... (Argumentat.) Se căsătorește cu o fată... după examen... tot de la noi... cadru de bază, profesoară la școală... fostă muncitoare... Simina Ioniță...

MARIA: Simina Ioniță? O cunosc. A fost adineauri la mine, nu mi-a spus nimic. Ce vrei? O intervenție?

ISAIA: Eu nu fac intervenții, tovarășă! Eu zic! Parcă nu știi cum sînt logodnicele? Modeste... timidă...

MARIA (*care a înțeles*): Lasă-le așa, modeste... dumneata n-ai fost nici odată logodit?

ISAIA: Ba da. Dar era pe timpul burghezo-moșierimii. (*Pauză.*) De ce nu ajuți uzina noastră, tovarășa Cernea?

MARIA: O ajut.

ISAIA (*țanc*): Credeam că ai nivel!

MARIA: Am, da' nu știu de ce îmi place să fiu principială. Îmi place așa cum îmi place să ningă afară, crede-mă...

(*Și fiindcă mi se pare romantic, afară chiar ninge în această clipă. Prima ninsoare a anului.*)

ISAIA (*sever*): Fără comparații trase de păr, tovarășa Cernea... Și eu țin la principii. (*Polemic.*) Ca la mama mea, dacă vrei să fiu clar. Dar, când e vorba de uzina în care am crescut, în care m-am dezvoltat...

MARIA: Toți ținem la uzina în care ne-am dezvoltat. Toți cei 400 de candidați țin la uzina în care s-au dezvoltat, plus comitetele lor de întreprindere. Și atunci, ce facem?

ISAIA (*precipitat*): Atunci, vorbesc cu tovarășul Dorobanțu!

MARIA: Ninge, tovarășe Isaia.

ISAIA: Tovarășă Cernea... Mai multă maturitate!

CORTINĂ ALBĂ

Din culise, cor de grădiniță, care traversează strada:

„Nu mai e verdeață,
Ninge și îngheață,
Urlă vijelia,
Tristă e cîmpia.“

INTERMEZZO PE NINSOARE

Ninsoare, fulgi mari.

DINU (*intr-un suflor, către noi*): Ninge, tovarăși! Ninge — puneți mina, convingeți-vă. Nici un fulg nu se topește. Toți sînt albi, întregi, noi. Îmi place o ninsoare ca lumea. Ce idei poate să aibă natura, nu-i așa? D'mineață, în parc, era frig. Simina tremura, dar apăruse și soarele, nu știu dacă țineți minte. Eram la seminar, cu toți leii, la meditație, cînd, deodată, văd că afară ninge. N-am mai avut răbdare să stau un minut în clasă. La prima pauză, am zburat... N-ați văzut-o pe Simina? M-aș plimba cu ea... Ne-am despărțit supărați, amăriți... Vă dați seama. Nu voia să se ducă la Maria Cernea. Mă bătea la cap că nici

eu n-am să pot deschide gura la nea Dorobanțu... Sînt eu cam timid de felul meu, gîndesc greu, ați văzut... dar mă debarasez de chestiile astea... Uite, așa o gură am să deschid... (*Deschide larg gura, îi intră fulgi, ride.*) Ninge! Dacă naturii îi vin idei de astea trăsnete, de ce nu mi-ar veni și mie?... Un telefon la nea Dorobanțu, și gata.

(*Intră într-o cabină telefonică, începe o mimică plină de voie bună în convorbirea cu Dorobanțu. Reporterul stației locale de radioficare apare cu un microfon în mînă, agitat, plin de idei, căutîndu-și eroii. Apare Isaia, grăbit.*)

REPORTERUL: Tovarășe... Ninge! E foarte ciudat, dar ninge. Ninge cu fulgi mari.

ISAIA (*se uită în sus*): Just!

REPORTERUL: E prima n'insoare a anului, e primul meu reportaj. Vreau să spuneți ascultătorilor noștri ce părere aveți despre această sărbătoare a naturii.

ISAIA (*exact*): Părerea mea personală?

REPORTERUL (*arzînd*): Ne interesează părerea dumneavoastră personală, a omului simplu, a omului de pe stradă... (*li întinde microfonul, să vorbească.*) A omului care muncește. Meseria dumneavoastră?

ISAIA: Responsabil cu munca sportivă...

REPORTERUL: Perfect... Numele?

ISAIA: Gheorghe Isaia (*cochet*), nea Isaia, pentru marea masă a salariaților.

REPORTERUL: Ce părere aveți, deci, despre ninsoare?

ISAIA (*oficial*): Eu cred, tovarăși, că ideea tovarășului reporter nu e rea deloc. Ea trebuie apreciată la justa ei valoare... Ninsoarea e un fenomen al naturii, care trebuie larg cunoscut... în lupta cu superstițiile, concepțiile reacționare și neștiințifice... (*Reporterul, mutră pleoștită, îl lasă baltă. Dinu iese din cabina telefonică.*)

REPORTERUL: Meseria dumneavoastră?

DINU (*excellentă mină*): Strungar, în drum spre inginerie.

REPORTERUL: Perfect. Ce părere aveți despre această ninsoare, această mare sărbătoare a naturii? Ascultătorii noștri ar vrea să...

(*Întinde microfonul. Dinu deschide gura mare și nu spune nimic.*)

REPORTERUL: Ascultătorii ar vrea să știe ce părere aveți ca strungar?

DINU: Am nevoie de sprijinul dumneavoastră...

REPORTERUL (rămîne încremenit).
DINU: Vezi că pot?

REPORTERUL (perplex): Da. (Insistă cu microfonul.)

LILLY (se apropie tandru de reporter): Ce părere aveți despre această superbă și neașteptată ninsoare?

REPORTERUL: Eu?

LILLY: Sinteți de mult la noi în oraș? Nu v-am mai văzut... (Reporterul, alarmat, încearcă inutil să scape.) Sinteți proaspăt, nu? Unde locuiți? Stați în gazdă? (Se îndepărtează, măsurîndu-l, atentă.) Reporterii... vin și se duc... ca fulgii... Ah, strungarii!... (Apare Fuioreșcu, Reporterul i se aruncă înaintea.)

REPORTERUL: Ce meserie aveți?

FUIOREȘCU (pricepînd repede): Pictor... deschid o expoziție în oraș.

REPORTERUL: Ecce homo! Numele?

FUIOREȘCU: Marcu Fuioreșcu.
REPORTERUL: Tovarășul Marcu Fuioreșcu, pictor, vă va spune câteva cuvinte despre ninsoarea noastră... Tovarășul pictor are cuvîntul...

FUIOREȘCU (improvizînd rapid): Tovarășii, culoarea albă e culoarea mea preferată, bineînțeles după cea roșie. Am nenumărate tablouri în care pictez zăpada albă căzînd pe acoperișuri roșii. Le puteți cumpăra de la expoziția mea, cu vînzare, Piața Bărnăuțiu 5.

REPORTERUL (șoaptă): Mai concret, tovarășe pictor... Ninsoarea...

FUIOREȘCU: Mai concret, deci. În expoziția mea veți mai putea găsi,

alături de peisaje cu ninsoare, multă natură moartă, femei frumoase, muncitori în plin avînt... Prețurile sînt convenabile... Afară ninge liniștit, în casă arde focul, și dumneavoastră priviți o țigancă superbă... (Reporterul — semne de nerăbdare. Fuioreșcu pricepe.) Înainte vreme, tovarășii, ninsoarea însemna altceva!... Mi-aduc aminte, o înmormîntare, ca și negri, un dric masiv negru, o ninsoare abundentă, albă... ce contrast!...

(Reporterul pleacă cu microfonul și aleargă spre Simina.)

REPORTERUL: Tovarășă, sinteți salvarea reportajului meu... Ce meserie aveți?

SIMINA: Profesoară la liceul seral...
REPORTERUL (rapid): Ura! Ce părere aveți despre această ninsoare?

SIMINA: Da' ce v-a venit? Am răspuns la anchete despre cărți, despre modă, dar...

REPORTERUL (îi întinde microfonul, culege un fulg din aer și i-l oferă ca pe o floare): De ce sinteți prozaică? Puteți compara toate acestea cu un fulg?

SIMINA (ia fulgul): Într-adevăr. Observați ce perfectă e geometria unui fulg? Nimic nu-l deformează. Străbate distanțe imense și rămîne rombic, hexagonal, octogonal, perfect... Urmăriți-i! Urmați-i! Iubți-i! Aș vrea să fim curați ca această ninsoare; limpezi — ca și ea.

(Ies amîndoi.)

CORTINA

T A B L O U L 4

Biroul lui Dorobanțu, pe cuvintele Siminei, reluate la un difuzor de cameră.

DOROBANȚU: Deșteaptă fată... Alo, meteorologicul? Cine-i, Năstase? Ura, Alecule! Dorobanțu... Ce-i cu ninsoarea asta năzdrăvană?... Crezi că o să țină două, trei zile...? Bravo, Alecule! Atunci, să luăm măsuri. Îți place să schiezi?... Cum dracu'? Lucrați cu natura și stați ca popîndăii în birou? Vii pe Coș-

tila să te învăț să schiezi? Bine! Alo! Mă, cum dracu' s-a format ninsoarea asta, din senin? (Foarte serios.) Vreun anticiclone? Vreun aer subpolar? Vreo depresiune? (Hohot de rîs.) Hai, să trăiești!...

ISAIA (cap pe ușă): Noroc bun, tovarășe Dorobanțu!

DOROBANȚU (bine dispus): Ura, nea Isaia! Bucuros de oaspeți... Ce-i cu dumneata? (Isaia ia loc pe scaun.)

Ce zici ce-i afară? Ce părere ai?
ISAIA (fără chef): Zău, tovarășe Dorobanțu, fără chestii de-astea...

DOROBANȚU: De ce, nea Isaia? Hai, zi, ce ai pe suflet?

ISAIA: Ca de la om la om?

DOROBANȚU: Ca de la om la om.

ISAIA: Sint mîhnit! Foarte mîhnit.

DOROBANȚU: De ce, nea Isaia?

ISAIA: Avem doi băieți...

DOROBANȚU: Bucuria casei!

ISAIA: Ce, bucuria casei, tovarășe Dorobanțu? Fala uzinei! Iau maturitatea, la seral... maturi și politicește, după cum apreciem noi... Și îi trimitem la politehnică... cred că-i știi. Ignat și Dinu.

DOROBANȚU: Cum să nu-i știu?

ISAIA: Cum să nu știi, nu? (Lugubru.) Ignat a dezertat.

DOROBANȚU (serios): Cum a dezertat Ignat?

ISAIA: Cum? Simplu. Azi dimineață a luat trenul accelerat, a cîntat ceva și s-a întors la Cîsnădie.

DOROBANȚU: De ce?

ISAIA: Pentru că nu era matur!

DOROBANȚU (agasare, drum spre concret): Probabil că i s-a făcut dor de o fată din Cîsnădie... sau a găsit pe-aici vreuna și n-a mai învățat. Îl știu eu pe Ignat...

ISAIA: Dinu așa zice, că am controlat chestia... În noile condiții create...

DOROBANȚU: Care condiții, nea Isaia?

ISAIA: Ale dezertării lui Ignat, nu? Uzina se mai bizuie doar pe Dinu.

DOROBANȚU: Aha! Și?

ISAIA: Tovarășe Dorobanțu, dumneata, așa... în fața conștiinței dumitale... cîți ingineri s-au ridicat dintre muncitorii de la uzina noastră, în care ne-am dezvoltat împreună?

DOROBANȚU (în problemă): 17!

ISAIA: Socotești asta just?

DOROBANȚU: Socotesc asta insuficient, mai ales la voi.

ISAIA: Just! Pe Dinu îl cunoști? E un băiat bun?

DOROBANȚU (tot timpul în jocul lui Isaia): E un băiat foarte bun.

ISAIA (întinzînd cu ochii închiși): Adm'ți că trebuie să iasă inginer?

DOROBANȚU: Admit... (Isaia, zîmbet spre victorie) ...dacă e pregătit...

ISAIA (cădere bruscă. Revenire): Dar dacă nu e pregătit?

DOROBANȚU: Cum să nu fie pregătit? Dinu? Țsta dacă nu e pregătit, nu se prezintă la examen.

ISAIA: Dar dacă i-o iau alții înainte, mai bine pregătiți?

DOROBANȚU: Se duce acasă, se pregătește mai bine și a doua oară intră.

ISAIA: Nu se poate!

DOROBANȚU: De ce să nu se poată?

ISAIA: Nu vrei să interviezi pentru el?...

DOROBANȚU: De ce să intervin? (Isaia — din nou conspectare a lui Dorobanțu.) Devine inginer mai bun dacă intervin? O să ș'te mai multe? Ce nevoie avem? Lupta pentru calitate, nea Isaia!

ISAIA: Da' uzina? Cum să se simtă uzina?

DOROBANȚU: Uzina să se simtă bine, nea Isaia. Ați depășit planul, sînteți frunțași pe ramură...

ISAIA: Parcă nu te-ai ridicat de la noi, tovarășe Dorobanțu.

DOROBANȚU: Tocmai, că m-am ridicat de la noi, nea Isaia. Dar, ia stai. Cu turnarea la cald ați descurcat-o pînă la urmă?

ISAIA: Turnarea la cald s-a rezolvat. Te pui cu inginerii noștri? Tovarășe Dorobanțu... în numele meu personal, te rog să te mai gîndești la ce ți-am spus...

DOROBANȚU (se duce la fereastră. După o pauză): Dom'le, ce ninge! Nici gînd să se topească. În munți poate atinge jumătate de metru. Știi să schiezi, nea Isaia?

ISAIA: Te-am rugat și eu ceva...

DOROBANȚU: Ce?

ISAIA: Să te mai gîndești...

DOROBANȚU: Păi, mă gîndesc, nea Isaia... (De la fereastră, privind fulgii.) Dumneata știi cine s-ar simți cel mai prost în povestea asta?

ISAIA: Cine?

DOROBANȚU: Dinu! N-ar admite o intervenție...

ISAIA: Ei, n-ar admite...

DOROBANȚU: Nu i-ar plăcea!

ISAIA: Mai face omul și ce nu-i place! Nu mi-a dat împuternicire să vă rog?

DOROBANȚU (întorcîndu-se brusc, cu fața la el): Nu cred. Uite, acum am vorbit cu el la telefon, și nu mi-a spus nimic...

ISAIA: Mai evoluează tovarășii... nu bat pasul pe loc.

DOROBANȚU: Uite, nea Isaia, Dinu trebuie să vină la mine. Eu îmi dau capul că nu va deschide gura pentru o intervenție... Alte greutăți, nea Isaia?

ISAIA: N-avem extreme. Sîntem în zona retrogradării. Gigi unu, individualist, Gigi doi...

DOROBANȚU: Gigi doi mi-a plăcut... are șut, fente...

ISAIA: O murătură! I-a intrat în cap că e Pele! „Carbonul“ are doi băieți care vor să vină la noi... Balinte și Cotoșmanu.

DOROBANȚU (*drastic, serios*): Să nu-i luați!

ISAIA: De ce?

DOROBANȚU: D-ai-a, nea Isa'a, d-ai-a... Ca să vă descurcați singuri! Mîine o să-l vreți pe Pîrcălab, poi-mîine pe Ozon!

ISAIA (*om din tribună*): Ce Ozon, tovarășe Dorobanțu, ăla mai e jucător?

DOROBANȚU (*și el om din tribună*): Unde ați avea voi unul ca Ozon? (*Sună telefonul*) Da? Tovarășul Constantin Dinu. (*Privire la Isaia.*) Să intre...

ISAIA (*semne agitate*): Nu...

DOROBANȚU (*revine*): Alo! Să intre, dar peste două minute...

ISAIA: Tovarășe Dorobanțu, înainte de a-ți ura noroc bun, vreau să te rog să te mai gîndești la uzina noastră.

DOROBANȚU: Cu o condiție...

ISAIA: Care?

DOROBANȚU: Să te mai gîndești și dumneata...

ISAIA: La ce?

DOROBANȚU: Dacă era nevoie de intervenția pentru Dinu. Dacă nu putem trăi și fără...

ISAIA (*pentru prima dată, alt ton la acest cuvînt care-l obsedează*): Fără?

DOROBANȚU (*categoric*): Fără! (*Isa'a iese. Dorobanțu rămîne la fereastră, meditănd. Nu la ninsoare.*)

DOROBANȚU (*se plimbă prin cameră*): Mai evoluează tovarășii... Nu bat pasul pe loc... Just, nea Isaia... Atunci, să vedem în ce direcție a evoluat tovarășul Dinu.

DINU (*triumfător, gata să facă harcea-parcea timiditatea*): La dumneavoastră am venit, tovarășe Dorobanțu.

DOROBANȚU: Bine, mă băiete, ai lăsat paltonul acasă?

DINU (*degațat*): Ține și așa... (*Glumă.*) Am umbrelă.

DOROBANȚU: Ia zi, ce mai e nou? Cum merge?

DINU (*direct*): Am după-masă scri-sul...

DOROBANȚU: Scrisul. Asta-i eliminătoriu, nu?

DINU: Absolut. Și d-ai-a...

DOROBANȚU (*orice, ca să-l împiedice*): Mă, îmi pare tare bine c-ai venit la examen. De cînd te bat eu la cap să devii inginer?

DINU: De mult.

DOROBANȚU: De mult, sigur că de mult, dar — de cînd? (*Dinu se gîndește, descumpănire deajuns de clară.*) Să-ți spun eu de cînd? A doua zi după ce te-am luat pe inventar, de la nea Pericle... ții minte?

DINU: Țin.

DOROBANȚU: Mă, tu nu ții minte... (*Se duce la fereastră.*)

DINU: Țin, tovarășe Dorobanțu... Îmi permiteți să fumez?

DOROBANȚU: Acum, dacă nu mai ești al meu...

DINU (*stîngaci, pe primul fum*): Ei, nu mai sînt... sînt al dumneavoastră, tovarășe Dorobanțu.

DOROBANȚU (*scurtă încruntare*): Dacă ții minte, spune-mi cum a fost. (*Pauză.*) Zezi că nu știi? Atunci, de ce ai spus că știi? Să-ți spun eu: nea Pericle îmi spusese că ești afurisit, ții minte?

DINU: Da.

DOROBANȚU: Mai injură?

DINU: Nu, că l-am chemat la U.T.M.

DOROBANȚU (*cu satisfacție*): A venit nea Pericle la U.T.M.? Măi, ai dracului, tare aș fi vrut să fiu acolo... Și nu mai spune „boule“?

DINU: Nici gînd.

DOROBANȚU (*fără idilisme*): Acum, cum spune?

DINU (*imitînd*): „Dulceață a clasei muncitoare“... (*Dorobanțu ride.*)

DOROBANȚU: Acum, ca să știi, îmi spusese că ești un țaran afurisit...

DINU (*indignare*): Ce vorbiți?... Îndrăznise să-mi spună... de ce nu mi-ați spus?

DOROBANȚU: Și pe mine m-a supărat chestia asta și i-am spus: domnule, eu din țaranul ăsta scot un inginer. A ris cu lacrimi...

DINU: A ris?

DOROBANȚU: Cu lacrimi. A doua zi, după ce m'ai făcut vilbrochenul ăla cumplit, ți-am spus că n-ar fi rău să devii inginer... nîgea, ca acum... ții minte?

DINU: Da, da...

DOROBANȚU: Nu ții minte nimic... aveai memorie mai bună altădată... n'ci nu fumai... te-ai schimbat... evoluezi... poate ți-ai luat-o și în cap... Ăă?...

DINU (*tratarăgămă, ca să se apere*): Nu, tovarășe Dorobanțu, nu evoluez, da' sint... îndrăgostit. Îndrăgostiții uită.

DOROBANȚU: Lasă-te de chestiile astea. Ai uitat, de exemplu, când ți-a plăcut prima oară fata?

DINU: Nu.

DOROBANȚU: Atunci?... Îndrăgostiții au cea mai bună memorie, cel puțin asta-i părerea mea. Cine-i fata? Tot aia pe care o știi?

DINU: Care?

DOROBANȚU: Aaaa! Sint mai multe? Te-ai dat dracu', domnu' Dinu. Fișneaa aia... Florica, sau nu știi cum... știi că nu-mi plăcea...

DINU: A, nu — am terminat cu ea. S-a luat cu un inginer. I-a adus o rochie de nylon și ne-am despărțit. (*Supralicitînd.*) N'ci n-am vrut s-o mai văd. Am ieșit cu ea la un restaurant. La garderobă, când să-și dea paltonul, o văd că îmbrăcase rochia de nylon. Stai, fetiço, nu așa, astă-seară nu dansez cu tine. N-am gîndit bine?

DOROBANȚU: Și?

DINU: Și, s-au căsătorit, iar după cîteva luni a alergat după mine. Ca să vez' cine-i femeia!

DOROBANȚU: Și tu?

DINU: Nimic. De-al dracu', mi-am făcut un costum de 360 metrul... Figură mai demnă... Când am luat „Ord'nul muncii“, eram în costum. După aia la reuniune... Damentango! Ramona. O văd că mă invită, admit. Tot timpul se uita la decorație. Când urcă la Ramona... știți cînd?

DOROBANȚU (*zîmbet ironic, atotînțelegător*): Ei, sigur că știu!

DINU: Simt că se strînge lîngă mine și analizează stofa cu degetele. Întrebă: 360? 360! — îi spun.

DOROBANȚU: Clar! Și acum?

DINU: A, e o fată foarte bună — n-ai mai prins-o pe la noi... Profesoară la seral, la geografie și istorie, Simina Ioniță... (*Sentimental, la urma urmei.*) Eu îi zic Niță.

DOROBANȚU: Păi, de ce?

DINU: E mai frumos. Cînd doi oameni se iubesc, nu-și mai spun pe numele din acte.

DOROBANȚU: Știi că ai dreptate? Și eu am simțit o dată chestia asta, dar n-am știut cum să-i spun. O chema Varvara. Cum să-i fi spus?

DINU: Vara.

DOROBANȚU: Ei, Vara. Nu merge!

DINU (*competent*): Asta îți vine pe loc și repede... Altfel...

DOROBANȚU: Și cum e fata?

DINU: E o fată foarte bună, are suflet, caracter... E fata lui nea Ioniță de la asamblare... Îl știi pe nea Ioniță ce om e? Cristal. (*Dorobanțu — semn cu mina că nea Ioniță e cristal.*) Exact tat-su! Puțin cam încăpățînată, mai sint și lipsuri, dar a venit acum de dimineață, numai ca să fie lîngă mine cînd dau examen. (*Poate pe aici e portița.*) Știe că e examen greu...

DOROBANȚU (*opac*): Maică-ta a văzut-o?

DINU: Cum să nu?

DOROBANȚU: Și ce-a z'is?

DINU: I-a plăcut. I-a plăcut că-i și cultă, și gospodină, fată de muncitor... a luat-o la un examen... Ia spune-mi, tovarășă dragă, cum se fac sarmalele... da' găluștele în supă? Da' un cozonac pufos?

DOROBANȚU: Și a știut?

DINU: Șnur!

DOROBANȚU (*cît se poate de degajat*): Ai pus tu o pilă pentru ea.

DINU: Mă vedeți pe mine? (*Rămîne în suspensie.*)

DOROBANȚU: Eu o țiu minte pe maică-ta de cînd a venit la uzină să-mi aducă plocon o gă'nă pentru că te învăț meseria... Ții minte? Ne-am dus toată brigada la birtul lui Grecu și am pus-o pe bătrînă în capul mesei... Și cînd vă căsătorii?

DINU: După examen... (*Nouă încercare.*) Dacă nu cad...

DOROBANȚU (*limpede*): De ce să cazi? Nu ești tu omul să cazi!

DINU (*atacul cel mare*): La matematică...

DOROBANȚU: La matematică trebuie să fii as! Ai cap de matematician; în lăcul tău, aș ține în buzunar zece ingineri. Eu, da, eram slab la matematică... abia am prins teorema lui Pitagora. Și ce frumoasă e teorema lui Pitagora!

DINU: Asta-i simplu, da' ce mă fac cu...

DOROBANȚU: Fii serios... tu știi perfect, sint sigur, numai că așa-i înainte de examen, ți se pare că nu știi nimic...

DINU: Dumneata ai dat examene grele, tovarășe Dorobanțu?

DOROBANȚU: Mă, zău că ți-ai luat-o în cap... Cum să nu fi dat examene grele? Eu, șt'i ce aș face în locul tău? M-aș plimba, aș schia... aș citi „Sportul popular“... m-aș duce la ci-

nema... a venit „Război și pace“... și la examen m-aș prezenta...

DINU : Da' dacă-s alții mai buni ?

DOROBANȚU : Dacă-s alții mai buni, ți-o iau înainte. (*Dinu, oftat.*) Te duci acasă și te pregătești și mai bine...

DINU (*deschide imediat gura, dar nu emite nimic, stopat. Pauză clară.*)

DOROBANȚU (*atent la gura lui Dinu.*)

DINU (*întoarcere, sub privirea lui Dorobanțu*) : N-ați dat niciodată examen, tovarășe Dorobanțu !

DOROBANȚU : Dacă nu mai spui la nimeni, îți spun... (*Dinu — aprobare imediată.*) Am dat examen la conservator, la București, în '50...

DINU : La conservator ?

DOROBANȚU : Chiar acolo ; eram membru în echipa artistică, ne-a trimis la București, la examen.

DINU : Habar n-am avut !

DOROBANȚU (*tainic*) : Nimeni nu știe, numai nevastă-mea și tovarășul Cupcea de la regiune. Am căzut.

DINU (*uimit*) : Ați căzut ? Cum se poate !

DOROBANȚU (*bună și mare bună dispoziție*) : N-am avut talent, frate dragă. Mi-am dat seama pe loc, în examen, în fața comisiei. Erau cei mai buni artiști... Am recitat ce șt'am mai bine : „Ciinele soldatului“. La teză îmi dăduseră „Caragiale și demascarea burghezo-moșierimii“... Șnur, vorba ta...

DINU (*oftat*) : Unde mi-ar da și mie Caragiale și demascarea...

DOROBANȚU : Stai să vezi. Încep : „Rănit în războaie, soldatul căzuse, și-n puține zile, chinuit muri“... știi...

DINU (*coleg de suferință cu nea Dorobanțu*) : „Departee de mama, care-l crescuse și care-l iubi...“

DOROBANȚU : Exact ! Încep să trag cu coada ochiului la fețele lor. Jale neagră ! Împușcă-te, Dorobanțule ! Nu mai știam cum să termin. Mă roagă să le recit altceva. „Stimați tovarăși, nu mai recit nimic. Sint clarificat, odată cu comisia“. Au ris — prima dată când au ris... Și mă iau, ca doctorii : că n-au intrat zilele în sac, că talentul se dezvoltă... „Ce să se dezvolte, stimați tovarășii ? Luați muncitori talentați, că avem sute“ ; și încep să-i prezint pe ceilalți din echipă, cum mă pricepe. Nici pînă azi nu știu de ce rîdeau când le-am prezentat echipa. După aia, iar — că talentul se dezvoltă, că la conservator... „Stimați

tovarășii, ce mai tura-vura... n-am talent... știu eu ce-i cu mine“.

DINU : Și ?

DOROBANȚU : Și am plecat cum am venit... la uzină, era atunci director Pașcanu. Că de ce n-am vorbit cu el, să vorbească el nu știu cu cine... Ce să vorbești, tovarășe director ? Crezi că dacă vorbeai, ieșea din mine vreun Nottara ? Nu ieșea ! Și să-ți mai spun ceva... (*Pauză.*) Mi-ar fi părut rău. M'e nu-mi place să-mi pară rău. De nimic ce facem în viață nu trebuie să ne pară rău, după aceea, la o analiză mai atentă, cum se zice... Tu ce spui ?

DINU (*omoară mucul ; evaziv — știe el ce știe*) : N-am păreri în problema asta...

DOROBANȚU : Cum, n-ai păreri ? Da' ce-i asta ? Teoria quantelor... să n-ai păreri ?... În problema părerilor de rău, cum să n-ai păreri ?...

(*Sună telefonul, Dorobanțu îl lasă să sune ; privindu-l mult pe Dinu, sfredelindu-l odată cu burghiul telefonului. Trece, așa, un minut mare și lung.*)

DINU : Nu răspundeți la telefon ?

DOROBANȚU : Nu, vreau să știu ce părere ai. (*Telefonul încetează.*)

DINU (*caută prin buzunare o țigară*) : Nu mai am țigări.

DOROBANȚU (*scoate din sertar un pachet și-i oferă*) : Ei, ce părere ai ?

DINU (*aprinde țigara*) : Spuneai că nu fumați, tovarășe Dorobanțu... (*Tăcere din partea cealaltă, care știe ce știe.*) Țineți minte ce ați făcut când m-ați prins prima oară fumînd la strung ? (*Tăcere.*) M-ați făcut să înghit țigara.

DOROBANȚU : Acum n-ai mai înghițit-o ! Te-ai ajuns. (*Din nou, telefonul. Dorobanțu îl ridică.*) Da, Dorobanțu ! Cine ? Pictorul... Fuioreșcu... (*Căutînd rapid în minte.*) Fuioreșcu, Fuioreșcu, Fuioreșcu... da, îl știu... unu' înalt, voinic (*pauză scurtă, apoi cu ironie fățișă*) și „legat de popor“... (*Lui Dinu, după ce a pus receptorul în furcă.*) Să între !

DINU : Da' dumneavoastră de unde-l cunoașteți pe ăsta ?

DOROBANȚU : Dinule, pe mine nu mă duce cu vorba... Ce părere ai în problema noastră ? (*Bătăie în ușă. Fuioreșcu, cu tablourile subsuoară.*)

FUIOREȘCU (*plecat și tărăgănat*) : Bună ziua, tovarășe Dorobanțu, bine v-am găsit...

DOROBANȚU (*bonom*) : Ce mai faci, maestre ? De cînd nu ne-am vă-

zut? Vă cunoașteți? (*Semn între Dinu și pictor.*)

FUIORESCU (*dibăcie nepierită, totuși*): E unul din eroii mei favoriți. (*Întinde tablourile pe birou, printre care portretul lui Dinu.*)

DOROBANȚU (*mereu vesel, lăsindu-l pe Fuioreescu să înainteze*): Tu ești așa, Dinule? (*Dinu, ridicare să se vadă. Fuioreescu, căutare a demnității.*) Mă, parcă n-ai fi tu...

DINU (*jenat*): Cum o să fiu eu? Ce, așa sînt eu?

DOROBANȚU (*interesat*): Da' cum ești? (*Nici un răspuns. Către Fuioreescu, lovitură bine aplicată.*) Maestre, n-ai mai progresat!

FUIORESCU (*revenire la umilință*): Învățăm, tovarășe Dorobanțu, învățăm mereu de la viață, de la oamenii muncii. „Ars longa, vita brevis!” De aceea, am și venit aici, pentru o confruntare cu publicul...

DOROBANȚU (*dînd tot timpul din cap*): Învățăm, învățăm... nu înveți cam de mult, domnule Fuioreescu?

FUIORESCU: Rafael a spus că toată viața învățăm...

DOROBANȚU: Da? Așa a spus Rafael? Da' parcă de dînsul s-a prins ceva, nu?

FUIORESCU (*vezi discuția cu Isaia, dînd-o pe artă*): Rafael e depășit, tovarășe Dorobanțu...

DOROBANȚU: De dumneata? N-aș crede... Dinu, știi cu cine seamănă? (*Și indică tabloul lui Dinu de pe birou.*) Cu Geamănu, sudorul pe care l-ai făcut la fel cu State... ăla care era la fel cu Murzacu, betonistul... știi care Murzacu?

FUIORESCU (*cu totul umil*): Care era la fel cu Mustață...

DOROBANȚU (*apreciere etico-estetică*): Nu ești tare în oameni ai muncii, meștere...

FUIORESCU (*același*): Nu-i specificul meu. Da' mă străduiesc... mă atașez de popor...

DOROBANȚU: Dumneata te atașezi de rațe!...

FUIORESCU (*deajuns de demn*): Exact. Libertatea atașării. Cred că n-aveți nimic împotriva rațelor...

DOROBANȚU: Dimpotrivă. Nici nu știi cît îmi plac. Te-am văzut la O-nești. (*Fuioreescu — spre bucurie.*)... Eram la un prieten... cumpărase o țigancă a dumitale... (*Regizînd un cvasielogiu, pe care Fuioreescu nu-l simte.*) Dimineața, cînd mă trezeam, îmi apărea țiganca în fața ochilor... mîncă o verdeață...

FUIORESCU: O floare!...

DOROBANȚU: Mă rog... o floare! Îi plăcea. Rîdea. (*Brusc.*) Groaznică, domnule, groaznică! L-am pus s-o dea imediat jos.

FUIORESCU (*căzut din elogiul, dar fără să-și piardă firea*): Libertatea de expresie, libertatea de gust, în sfîrșit, libertatea expozițiilor...

DOROBANȚU: Ce vorbești? Vrei o expoziție și la noi... am libertatea de a nu admite. Avem în fabrici expoziții de pictură nouă, cinstită. Pictură cinstită, domnule Fuioreescu, e clar?

FUIORESCU: Nu admiteți?

DOROBANȚU: Da' ce crezi?

FUIORESCU (*scoate recomandăția din buzunarul hainei, de la piept*): Am aici, ca să zic așa, o apreciere pozitivă, cu rugămîntea... (*Întinde hirtia.*)

DOROBANȚU: Nu ține pila, meștere. (*Fuioreescu, atunci, ultima carte. Se apleacă către urechea lui Dorobanțu, Dorobanțu admite o clipă.*)

DINU (*în timpul șopatei, către noi*): Așa, cum dracu' face? (*Din nou, către necunoscutul din sală.*) Nu mă bate la cap, că nu pot... Ce, mă vezi pe mine făcînd... (*Încearcă măcar gestul de a duce mîna la buzunarul de la piept.*)

DOROBANȚU (*foarte serios*): Atunci, să chem Bucureștiul...

FUIORESCU: La ora asta? N-o să vă dea legătura.

DOROBANȚU: Ia loc, să vedem... (*Către Dinu.*) Și zi, Dinule, tu cum ești? (*Ridică receptorul, dar ține furca apăsată cu mîna cealaltă.*) Alo... alo... Dorobanțu... Dă-mi Bucureștiul, aștept...

(*Dorobanțu s-a întors cu spatele. Fuioreescu — semn către Dinu, adică: „Nu pierde momentul, bagă pila”. Dinu nu înțelege semnul... Fuioreescu insistă expresiv, refăcînd mîmic „lecția” din tabloul 1. Dinu pricepe, ia un scaun să-i dea în cap. Dorobanțu se întoarce brusc. Dinu a încremenit cu scaunul în aer.*)

DOROBANȚU: Ce-i, Dinule, nu te înțelegi cu domnul Fuioreescu? Nu aveți viziuni comune?

DINU: Cum, viziuni comune, tovarășe Dorobanțu? (*Scaunul îl mîncă în palmă.*)

DOROBANȚU: Deci, n-aveți viziuni comune. Îmi pare bine, Dinule. Dar nu așa se discută cu artiști ca domnul Fuioreescu. (*Brusc, ia receptorul.*)

Alo! Da... Uniunea artiștilor plastici, vă rog.

FUIORESCU (*salt la ușă, lăsînd totul*): Iertați-mă, tovarășe Dorobanțu... o groaznică durere de stomac... Ulcerul... drumurile... mă întorc...

DOROBANȚU: Da' cu arta, ce faci, mestere? (*Măturînd, cu un gest, biroul de toate ororile.*) N-am chemat nici un București... Știi de cînd îl cunosc pe st.mabilul? Eram secretar de partid pe șantierul de la Ieșușoara. Cînd inaugurăm hidrocentrala, hai să facem galeria frunțașilor. Apare domnul Fuioreescu... Cu autorizație, recomandări... Dom'le, toți semănau, ca unul... Sudorul cu electricianul, betonistul cu lăcătușul... să înnebunești, nu alta. La plată, 15 tablouri a nu știi cîte sute... Nene, eu plătesc un singur tablou, plus indigoul!... Că reclamă la București... Și am făcut ca acum... Am întins numai mîna spre telefon... și s-a muiat. A luat banii și mi-a șoptit, tot ca acum, la ureche, că el e tare în rațe... Fă, dom'le, rațe... compari deosebiri între două rațe cu deosebirile între doi oameni? (*Brusc.*) Ce a fost cu Ignat? Cum l-ai lăsat să plece?

DINU (*surprins*): A plecat!

DOROBANȚU: Știi, da' de ce?

DINU: N-a mai vrut să învețe...

DOROBANȚU: Ce zici să facem cu el?

DINU: N-am grijă.

DOROBANȚU: Cum, n-ai grijă?

DINU: Îl știi pe Ignat, cu ochii închiși: dacă iau examenul și intru, imediat mă urmează... Are nevoie de exemplu personal, asta-i tot.

DOROBANȚU: Dinule (*foarte serios*), Dinule tată, trebuie să iei examenul. Auzi, mă! Trebuie... Scrie undeva cu litere mari... în cap, pe caiet, pe pereți, pe haine... unde știi — trebuie!

DINU: Am scris.

DOROBANȚU: Unde?

DINU (*sec*): Pe haine...

DOROBANȚU (*ride*): Așa-mi plăci. Să ai chef de glume... I-am spus și lui Isaia: Dinu ăsta...

DINU: Care Isaia? Nea Isaia? A fost pe aici? Ce a vrut?

DOROBANȚU: Ce a vrut, a vrut...

DINU: Nu, spuneți-mi, tovarășe Dorobanțu, ce a vrut... te rog, nea Dorobanțule...

DOROBANȚU: Nu-ți spun, nu mă ruga. N-ai nevoie.

DINU: N-am nevoie?

DOROBANȚU: Cînd îți spun... (*Intră Maria Cernea ninsă, bătîndu-se cu palmele peste palton, veselă.*)

MARIA: Tovarășe Dorobanțu, ți-am adus prima zăpadă!

DOROBANȚU: Chiar voiam să te întreb: luăm familiile și plecăm în munți? Ninge abundant...

MARIA: Aurel e cu facultatea... au cam întîrziat cu examenele...

DOROBANȚU: Vă cunoașteți? Tovarășul Constantin Dinu, candidat la politehnică, dă cu Aurel, probabil...

MARIA (*surprinsă*): Ia te uită! Bravo, tovarășe! (*Dînd mîna cu Dinu*) Maria Cernea. (*Dinu — imobil*) Te cunosc — tovarășe Dinu... Mi-a vorbit Simina de dumneata... ești tare la geografie...

DINU (*replica lui grea*): A fost Simina... la dumneavoastră?

MARIA: Dimineața... (*Glumeață.*) Voia să intervin pentru dumneata.

DINU (*pe fiecare cuvînt al ei se retrage, ia balonseidul ca un nebun, fuge*).

DOROBANȚU: Dinule... stai mă...

MARIA: Unde a fugit? A venit lo-godnica lui să mă roage să-l transfer de pe Venus pe Marte...

DOROBANȚU: Unde?

MARIA: De pe o rachetă care pleacă spre Venus, pe una care pleacă spre Marte... Ce zici ce idee? Cum ți se pare?

DOROBANȚU (*degajat*): Cum să mi se pară? Romantică.

(*În clipa aceasta, fiindcă mi se pare romantic și realist, la difuzorul instalat în cameră, se anunță lansarea unei nci nave cosmice sovietice.*)

MARIA (*se repede spre aparat*): Formidabil!

DOROBANȚU: Ai văzut? Spune-le tinerilor să vină cu alte glume!

CORTINA

Restaurantul gării, la orele 3, după cum indică un ceasornic mare deasupra „Casei”. Foarte puțină lume la ora asta, mesele goale, un chelner cam plictisit. Casierita citește, Lilly lingă ea, la capătul unei discuții, pare-se. La microfonul instalat undeva, peste bufet, un glas metalic de femeie anunță: „La restaurantul gării nu servim tovarăși în stare de ebrietate. Păstrați curățenia”.

LILLY (căt-re casierita care citește):
Și asta-i tot ce aveți aici? (Casierita nu răspunde.)

MICROFONUL (răspunde de pe altă lume): „Folosiți hotelul Gloria, restaurantul deschis pînă la orele unu noaptea, Muzică bună”.

(Un tren manevrează afară și frinele lui acoperă glasul microfonului, invadînd restaurantul. Lilly, patetică, duce mâinile la urechi. Deodată apare Dinu, Lilly întrerupe gestul patetic și-l urmărește cum se așază la o masă. Un chelner se îndreaptă spre el.)

CHELNERUL: Cu ce vă servim?

DINU: Un șnițel pane.

CHELNERUL: Băutură? Vin? Țuică? Rom?

DINU: O apă minerală!

CHELNERUL: La vîrsta dumneavoastră? Suferiți de stomac?

DINU (enervat): Un șnițel pane și o apă m'nerală...

CHELNERUL: Avem un vin de regiune... (Degete pe buze.) Deliciu...

DINU (evident fără intenția de a trece la fapte): Tovarășe ospătar... vrei să chem miliția?!

CHELNERUL (plin de dexteritate): Se începe cu condica de reclamații.

DINU: Ad-o!

CHELNERUL (neted): Atunci — un șnițel pane...

LILLY (suavă, coborînd din cer pe scaunul din fața lui Dinu): Bună ziua, domnule Dinu. (Dinu — nici o mișcare.) Vă așteptam. (La difuzor: „Ce noroc am avut să te-nțilnesc.”) M-ați distrus, domnule Dinu! M-ați lăsat în voia calomnilor domnului Mircea. S-a dus imediat la trust și

a reclamat că m-a prins cu dumneavoastră... Am fost imediat destituită și amenințată cu transferul... De dimineată caut... (Renunțînd la realism.) Caut, caut, caut... Tonomate nu mai sînt. Secțiunea comerțială nu mai instalează nicăieri, m-am interesat, Farfale, Piove, Ciaiu!...

DINU: Aici ai tangouri.

LILLY: Vechi, demodate, nu vă dați seama? (Din nou frîne.) Auziți? Cu locomotive, cu frîne, de dimineată pînă seară... cum o să pot trăi așa...?

DINU: Acolo ziceai de furculițe, de cuțite, de farfurii...

LILLY: Rideți de o fată tînără, slabă... frumoasă! În zori, m-ați lăsat să mă destăinui... Erați romantic!

DINU (parcă cu replică): În zori...

LILLY (salt): O, și dacă m-ar fi prins cu dumneavoastră! Dacă m-ar fi prins!...

DINU: Ce ar fi fost?

MICROFONUL (întrerupînd tangoul): Cursa nr. 4725 în direcția Teiuș-Oradea pleacă de la linia 5. (Muzica nu mai revine.)

LILLY (copleșitoare): M-aș fi sacrificat! Aș fi spus la trust: „Da, m-ați prins de cinci ori, dar acum eram cu omul pe care l-am așteptat! Transferați-mă, dați-mi preaviz, dar îl urmez, mă sacrific! Mă duc cu el pînă în fundul Moldovei! Mă duc cu el pînă la Dumnezeu!” Sau, dumneavoastră, muncitorii, nu credeți în Dumnezeu?

DINU (obiectiv): În fond, de ce ai venit în cameră?

LILLY (decisivă și febrilă ca într-o declarație de dragoste): Aveți origine sănătoasă, domnule Dinu, primul la vizita medicală, sînteți muncitor... apăreți în toate ziarele...

DINU (descoperire): Aaaa! (Precis.) Voi ai să mă ceri lui mămica?

LILLY (dezlănțuită): Sînteți inginer, sînteți tare, inteligent...

DINU (*chelnerului*): Dom'le, nu știu ce să mai cred cu șnițelul ăla...

LILLY (*pe culmi*): Atunci, duceți-vă la trust și spuneți că n-a fost nimic între noi... că e o calomnie... că nu mă cunoașteți...

DINU (*întoarcere după chelner*): Dom'le, ce-i cu șnițelul ăla?

LILLY: Că mă urîți, că nu vă plac!

DINU: Dar nu-i adevărat, domnișoară Lilly!

LILLY: Nu vrei să interviți pentru mine? Nu vrei să puneți o pilă și pentru mine?

CHELNERUL: Vine! Vine!

(*Chelnerul aduce șnițelul, tacimul, aranjează masa, prudent, tăcut, și pleacă.*)

DINU: Vrei o pilă? Mă voi duce la trust și voi spune să te trimită la un punct meteorologic. (*Didacticism serios.*) Să-ți faci meseria, cinstit, să te încadrezi...

LILLY (*veșnicul argument*): Mai bine „Vino pe aleea trandafirilor“, decît din nou pe șantier. Ce, lucrătorii din comerț nu-s oameni?

DINU (*mîncînd și, deci, oarecum mai binevoitor*): Mă fetiço, sigur că sînt oameni, dar vorba unui mare scriitor italian, sînt oameni și oameni.

LILLY (*froasată, roman de 15 lei, represalii*): Văd că nu mai gîndiți așa de greu, domnule Dinu... aveți replică...

DINU: Mi-a trecut, domnișoară Lilly.

LILLY: Poate că acum vrei să-mi spuneți și cine e Ibrăileanu?...

DINU: Mare critic literar român, directorul revistei „Viața Romînească“...

MICROFONUL: Copii, consumați dulciuri și citrice! Mame și copii, folosiți camerele gărij noastre afectate vouă!

(*Intră Fuiorecu, gata de plecare.*)

FUIORESCU: Dragi lucrători din comerț, pictura care nu moare, pictura care călătorește, pictura... va salută...

LILLY: Domnule Fuiorecu, unde ați

fost? Ce-ați făcut? V-am ținut pumnii...

FUIORESCU (*desfăcînd geamantanul pentru un prinț pantagruelic*): Sărut pumnișorii, dar.., tout est perdu, sauf l'honneur...

LILLY (*vibrant*): Esec?

FUIORESCU: Exact. Meseria! De! Nu poți fi pe toate gusturile...

LILLY: Și acum? Plecați?

FUIORESCU (*servind-o cu un gest larg, din același pui, îmbucînd*): Îmh!

LILLY (*cu o ciozvirtă în mînă*): Vin cu dumneavoastră!

FUIORESCU (*către chelner, pe spate*): Tinere — un borviz... (*Remarcă pe Dinu.*) Ce-i cu tînărul?...

LILLY: Nu știu. Vin cu dumneavoastră...

FUIORESCU (*o idee*): Oferiți-i din puținul nostru...

LILLY (*nici un drum într-acolo*): În zori erați mai romantic, domnule Fuiorecu. M-ați ascultat, mi-ați zîmbit...

FUIORESCU: Te-ai certat cu tînărul? (*Chelnerul aduce borvizul.*)

FUIORESCU (*eschivă și insinuare de bărbat*): Adio pagode? Adio Gan-ge? Adio lotci? De ce?

MICROFONUL (*muzică: „Ciau, ciau, bambina, un baccio ancora...“*).

LILLY (*pe muzică, printre lacrimi*): Știți că voi fi transferată? Știți... aș fi venit cu tine, te-aș urma peste tot, din casă în casă... Ți-aș găti... Ți-aș vinde tablourile, țigăncile... Toată natura moartă... (*Brusc.*) Nă mă interesează diferența noastră de vîrstă...

FUIORESCU (*om sensibil*): Să ascultăm muzica, domnișoară Lilly. (*O mîngîie pe mînă.*)

LILLY: N-aș fi crezut să am parte așa de „Ciau, ciau, bambina...“ (*Amîndoi tac; Dinu, în ale lui.*)

MICROFONUL (*brusc*): Nu lăsați copiii să se joace cu aragazul!

LILLY: Vin cu tine! Ia-mă! (Și pentru prima oară.) Marcule! N-ai inimă?

FUIORESCU (șoaptă): Poate se mai pun tonomate...

LILLY (urlet): Nu se mai pun tonomate nicăieri! (Și tăcere.)

FUIORESCU: Que sera, sera...

(Deodată apare Simina, o privire din ușă peste sala restaurantului. Fuiorescu a zărit-o.)

FUIORESCU: Artistul din mine salută virtutea!

DINU (elan): Simina!

SIMINA: Ai mâncat?

DINU (luat prin surprindere): Un șnițel.

SIMINA: Vreau și eu un șnițel! Era bun? (Chelnerului, apărut imediat.) Un șnițel bun și un gogoșar. (Spre Dinu.) Ce-i cu tine?

DINU: Consum!

D-NA GIGEA (vijelioasă, cu sacoșa de sportiv): Lilly, Lilly, trezește-te! Cum pui capul pe mîna acestui monstru? Ridică-te!

LILLY (primul argument pe buze): Mamă, e pictor! Nu voiai intelectuali?

D-NA GIGEA (teribilă): E un monstru. Nu mă face să mă dau în spectacol! O mamă știe mai multe decît o fiică! Te-a vorbit de rău la sfat! (Lilly, privire către Fuiorescu să descopere dacă e monstru.)

FUIORESCU (presimțind că Lilly ar putea, doamne ferește, să învingă prejudecățile): Domnișoară Lilly, ascultați-vă mama! Mamele știu ce spun!

LILLY (tragedie): Sînteți un monstru?

FUIORESCU: Să ne ridicăm deasupra scandalurilor mic-burgheze. Domnișoară Lilly, permiteți, în semn de adio, să vă ofer acest tablou...

D-NA GIGEA: Nimic! (Fuiorescu întinde tabloul țigăncii.)

LILLY (răvășită): E tabloul... nostru! Pe care am luat prima friptură cu tine! Prima țuică!

DINU (de alături): Drumuri... pagode... Guban 275, lotci!

SIMINA (speriată): Dinule!

D-NA GIGEA (observîndu-i pe Dinu și Simina, salt la masa lor): Domnule, nu-ți permit să intervii în dezamăgirile fiicei mele! Îți interzic! (Chelnerul o dă deoparte, ca s-o servească pe Simina.) Nu vreau să mă dau în spectacol. (Revenind la Lilly, energică.) Lilly, hai! Ți-am găsit ceva... mergem urgent...

LILLY (cu tabloul subsuoară): Unde, mamă?

D-NA GIGEA (mamă, alint): La un lacto-vegetarian!

LILLY (cea mai mare durere): La un lacto-vegetarian, mamă? Ce să fac la un lacto-vegetarian? Credeam că mă-nțelegi!

FUIORESCU (duios): Du-te, domnișoară Lilly! E bun și un lacto-vegetarian...

DINU: Alo! Încă un borviz!

D-NA GIGEA: Îi pune tonomat!

LILLY (iar realist): Tonomat la un lacto-vegetarian? Rasoluri? Val-suri? Sucuri? Sîrbe? (Plîns.) Lactate? Romanțe?

D-NA GIGEA (maternă): E o propunere la secția comercială, mi-a spus mie cineva... (cu totul maternă) cineva b'ne informat! Sau vrei, scumpă mamă, din nou pe șantier? În frig...

LILLY (plîns inciuat): Da! Vreau să îngheț...

(Pleacă amîndouă, în hruitul cursei nr. 4725, însoțite de pictor, care le conduce afară.)

DINU (chelnerul aduce borvizul, Dinu toarnă amîndurora): Să ne înecăm amarul în borviz...

SIMINA: Ce-i cu tine?

DINU: Mă distrez înainte de examen...

SIMINA: De ce ești supărat?

DINU: De ce te-ai dus la Maria Cernea?

SIMINA: De asta ești supărat?

DINU: Da.

SIMINA : Te caut prin toate restaurantele, te găsec aici, la capătul oraşului, ca să torni prostii... De ce ai venit tocmai aici ?

DINU : De ce te-ai dus la Maria Cernea ?

SIMINA (*după o pauză*) : Tu m-ai rugat. Nu m-ai rugat ? Din slăbiciune... pentru că te iubesc...

DINU (*n-aude marele cuvânt*) : Dar ai spus că nu te duci... eram sigur că nu te duci !

SIMINA : Bine ! Dar i-am spus că eşti pregătit, că ai să iei examenul printre primii, că după aia plecăm la Yalta.

DINU (*pumn în masă*) : Mişti !

SIMINA (*din ce în ce mai dispusă*) : Nu mai vrei să plecăm la Yalta ?

DINU : Am auzit cu urechile mele că ai intervenit... Eram la Dorobanţu, a intrat Maria Cernea, a spus că mă cunoaşte, că i-ai vorbit de mine... să obţii nu ştiu ce...

SIMINA : Ce ?

DINU : Nu ştiu ce.

SIMINA : Ce ?

DINU : Nu ştiu.

SIMINA : I-am spus că vreau să obţin transferul tău din Venus în Marte.

DINU : De unde ?

SIMINA : De pe o rachetă care pleacă în Venus, pe o rachetă care... N-ai auzit că sovieticii au trimis o rachetă în cosmos ?

DINU : Ce aş mai pleca acum în Marte !

SIMINA : Nu pot suferi femeile de pe Venus !

DINU (*tandru*) : I-ai spus Mariei Cernea... că sînt bine pregătit ?

SIMINA (*veselie crescîndă*) : Da. La geografie ! Tu ?

DINU : Eu n-am putut. Adică...

SIMINA : Adică, nu i-ai spus nimic tovarăşului Dorobanţu. (*Tot elanul.*) Ai fost demn, ţi-ai dat seama c-ai avut o idee proastă.

DINU (*ricoşînd pe regret*) : Pe dracu' ! I-am spus : sînt omul dumitale, nea Dorobanţu.

SIMINA (*avînt frînt*) : I-ai spus tu asta ?

DINU (*sarcasm rebel*) : Dar ce, nu sînt ? După aceea, m-am plimbat prin oraş, dacă vrei să ştii... De ciudă, ca să nu mă găseşti, să mă distrez, să nu mai ştiu de examen.

SIMINA : De ce să nu mai ştii de examen ?

DINU : Fiindcă mi-e teamă...

SIMINA : De ce ţi-e teamă ?

DINU : Ei, asta-i bună ! Că n-am să-l iau ! (*Simina destinsă, salt entuziast, piruetă nebună.*) Niţă ! Niţă ! Unde te duci ?

SIMINA : Să iau un vin. Să bem !

DINU (*indispus*) : Pentru că n-am să iau examenul ?

SIMINA (*febrilă*) : Da ! Pentru că n-ai să-l iei. Pentru că ai să-l iei... pentru că a venit iarna... pentru că (*un dram de seriozitate*) ...ai recunoscut !

DINU : Ce ?

SIMINA : Că nu i-ai spus nimic urît lui nea Dorobanţu... Dacă ţi-e teamă, înseamnă că nu i-ai spus nimic, că te bazezi pe puterile tale, că ţi-a fost ruşine şi n-ai mai făcut prostia aia... Şi cît ai putut să mă baţi la cap : Du-te ! Vorbeşte-i ! Eşti proastă ? !

DINU : Niţă, eşti cea mai deşteaptă, nu mă cicăli, uite, îmi fac autocritica... am avut şi eu o idee trăsniţă.

SIMINA : Nu trăsniţă, proastă ! Cea mai proastă ! Vreau să bem...

DINU : Niţă, ai înnebunit ! Cînd mi-ai mai propus să beau ?...

SIMINA : Niciodată ! Dar acum, a lungă teama, ruşinea... a venit iarna ! Ţi-ai făcut autocritica...

DINU : Cum am să beau înainte de examen ?

SIMINA : Da' după ?

DINU : S-ajung eu după... (*Naiv.*) Ştii că nea Dorobanţu a căzut la examen ? Nu rîde, a căzut cu „Ciinele soldatului“, la conservator ; să vezi...

(Fuioreescu reintră, îi urmărește de la ușă pe cei doi, posesor al unei ultime idei, al unui ultim „ciubuc“, și se îndreaptă spre o masă.)

SIMINA: Nu mă interesează. Nu vreau să aud nimic trist.

DINU: Dar n-a fost trist. O să-ți placă... lasă-mă să-ți spun, e vesel...

FUIORESCU (de la masa lui, ridicându-se, venind la ei): Lăsați-l, domnișoară... dacă-mi permiteți (se așază)... Lăsați-l să se amuze, la orice înfrângere trebuie să răspunzi cu un zîmbet...

DINU: Ce mai vrei, domnule? Mi-ai dat cea mai timpită idee din viața mea. Ce mai vrei?

FUIORESCU: Să vă ajut... Eu plec. Peste câteva minute, am tren... mă grăbesc...

DINU: Te așteaptă țara... În orice caz, e mai sănătos așa decît o durere de stomac!

FUIORESCU: Lăs' că-s bune și durerile de stomac în viața unui artist. Tovarășe, hai să trecem peste tot ce ne desparte. Eu mai am o idee pentru dumneata. (Dinu, reflex, pune mîna pe un scaun. Fuioreescu, imediat.) Știi, ești un om puternic, dar inteligent. Domnișoara, ce să mai vorbim? (Paranteză șăgalnică.) Numai ce critică tăioasă a făcut tablourilor mele... Grosso modo. Trebuie să iei examenul? Trebuie! Ți-am găsit un om.

SIMINA: Dar pleacă odată, domnule, de aici!

FUIORESCU: De ce? Pentru că vreau să ajut tînăra generație? Ți-am găsit un om. Intri cu el în examen. Lucrările scrise, după cum știi, sînt secrete și se sigilează. Dumneata i-o faci pe a lui cu numele lui, cum te pricepi, că el la oral tot nu se mai prezintă. El ți-o face pe a dumitale, că e doctor în matematică... pe urmă la oral, cîntî... Pentru chestia asta, dacă admiti, nu-ți ia mult. La încadrarea dumitale — 2.000.

DINU (cu mîna pe scaun): Pleacă!

Pleacă, altfel aduc miliția!

FUIORESCU: Acesta nu-i un gest demn de un om nou, tovarășe dragă.

Îmi pare foarte rău.

DINU: Ieși!

SIMINA: Da' pleacă, domnule... Nu înțelegi romînește?

FUIORESCU (începe să se îmbrace):

Ai să mă cauți, tovarășe: Unde e artistul care pentru un strop de „Murfatlar“ și două miare a vrut să mă salveze? Și eu nu voi mai fi. Voi fi la Iepușoara, de pildă.

DINU: Îmbracă-te! (Și se repede, cu furie, să-l ajute.) Fugi! Salvează-te, că vin după dumneata, de pildă...

FUIORESCU (impins de Dinu): Lasă-mă, tovarășe, nu mă învîrți, că mă învîrtesc și singur!...

SIMINA (după o pauză, între ei): Mai bine chemai miliția!

DINU: Dă-l naibii! E bună și distracția. Cîteodată face mai mult decît un milițian. Nu se mai învîrtește mult domnul Fuioreescu. Îl ardem în straturile dense ale stratosferei (și arată, enervat, capul).

SIMINA: Așadar... (Privire în jur, nu găsește un punct de reper.) Tovarășe ospătar...

DINU: Niță! Dacă...

SIMINA (ospătarului): Un borviz, te rog... (Lui Dinu) Borviz e bun? (Dinu tace.) Ce crezi că citește casierîța?

DINU: Niță, ce-i cu tine?

SIMINA: Zi, ce carte? (Ospătarul le servește borviz. Simina bea, după ce a ciocnit cu Dinu.) Să-ți spun eu?

DINU (concesie): „Taina diamantelor galbene“.

SIMINA: Nu. „Roșu și negru“.

DINU: Nu cred.

SIMINA: De ce, crezi că toate casierîțele sînt ca Lilly?

DINU (în apele lui, de unde nu poate pleca spre fărmlul bucuriei dorite): A venit să mă roage să intervin pentru ea... la trust... să n-o mute de la „Gloria“...

SIMINA : Ți-am spus că nu mă interesează lucrurile triste.. Nu vrei să te distrezi ? Hai să ne distrăm !

DINU : Nu pot. Tu nu vezi că nu pot ?

SIMINA : Faci pariu că e „Roșu și negru“ ?

DINU (iar concesie) : Fac. Pe ce ?

SIMINA : Dacă e „Roșu și negru“, faci ce vreau eu...

DINU : Dacă nu e, mă lași în pace.

SIMINA (pleacă la casă) : Nu vă supărați, ce carte citiți ?

CASIERIȚA (scurtă privire peste ochelari) : „Roșu și negru“ de scriitorul francez Stendhal.

SIMINA : Unde ați ajuns ?

CASIERIȚA : Atunci când domnișoara de la Molle... (Simina — întoarcere.)

DINU (realmente amuzat) : Ei, ce trebuie să fac ?

MICROFONUL : „Dunărea albastră“.
(Muzică, primele acorduri.)

SIMINA (evident) : Să dansezi cu mine !

DINU (buimac) : Unde ?

SIMINA : Aici.

DINU (automat) : Când ?

SIMINA : Acum. (Totul pe vals.)

DINU (conștient) : Fii serioasă... (Sever.) Simina !

SIMINA : Să nu-mi spui Simina !

DINU : Niță... nu dansez !

SIMINA (totul pe vals) : N-ai cuvînt... nu știi să ții nici cea mai mică promisiune...

DINU (concesie, mișcat, ca bărbatii) : Cere-mi orice ! (Retractare — tot ca bărbatii.) Orice altceva !

SIMINA : Orice ?! Repetă după mine : voi lua examenul !

DINU : Voi lua examenul !

SIMINA : Voi lua examenul !

DINU : Voi lua examenul !

SIMINA (pe același ton) : Mergem să ne dăm cu săniuțele !

DINU : Mergem ! Să ne dăm că săniuțele ! (Brusc.) Niță... cînd ? Unde ? Acum ? După-masă am scrisul !...

(Amîndoi se ridică în picioare, febril, în timp ce la microfon se reia „Dunărea albastră“, iar o locomotivă manevrează.)

CORTINĂ ALBĂ

AL DOILEA INTERMEZZO PE NINSOARE, DAR ÎN AMURG

Corul grădiniței traversează strada :

„Nu mai e verdeată,

Ninge și îngheață,

Urlă vijelia,

Tristă e cîmpia —

Vij ! Vij ! Ce furtună...

Hau ! hau ! — lupi se adună,

Trosc ! trosc ! — focul face

Și pisica toarce“.

(Dinu apare, ca un bolid, în stare să facă și tumbă prin zăpadă.)

DINU : Am luat scrisul ! Am luat scrisul ! Am luat scrisul ! (O clipă, calm.) Tovarăși... (Iar strigă.) Am luat scrisul ! Am luat scrisul ! (Liniște, mers în virful picioarelor, pe zăpadă, șoptă.) Am luat scrisul ! (Nici un ecou. Atunci, mai tare.) Am luat scrisul ! (Ecou distinct : am luat scrisul !) Unde ești, amice ? Vino să-ți dau un interviu în mijlocul naturii... Dă-mi microfonul... Nu ești, sigur că nu ești. Anul trecut m-ai trezit noaptea din somn să-ți vorbesc despre inovație. Acum, pot să-ți dau cel mai bun interviu al vieții mele, și nu ești. Deștepți sinteți ! Nu e un subiect, nu ? Am luat scrisul ! E clar, tovarăși ?! Poate nu e clar ? (Ecou.) Am luat scrisul ! (Strigătul lui în cosmos.) Nu vă place strigătul meu ? Fiți sinceri, sintem între noi ! Cine e pentru ? Cine e contra ? Cine se abține ? Tovarăși, ce e fericirea ? Nu fugiți după chestii trase de păr ! (Definitiv, ca la examen.) O bucurie mare, de durată mai lungă sau mai scurtă, nu contează, dar o bucurie mare se numește fericire. Poate nu vă dați seama, dar, conform definiției mele, omul e mult mai fericit în viață decît își dă seama. (Și deodată.) Am

- luat scrisul! (*Ar vrea să danseze, să zboare, dar se lovește de trei oameni de zăpadă, apăruiți din senin. Din capul unuia a căzut, cu un zgomot sec, un ceaun.*) Iertați-mă, tovarăși... Iertați-mă, nu v-am auzit... Când ați apărut? Nu v-aud. E vina mea, sînt surd, orb, nebun, fericit. (*Omenește.*) Am luat scrisul! Îmi dați voie să vă ridic pălăria? (*Îi potrivește ceaunul pe cap.*) V-am lovit... Iertați-mă... Aveți dreptate...
- ISAIA: Dinule, ce faci, frate dragă? Te strig de un ceas. Nu mai auzi?
- DINU (*în opera sa, automat*): Am luat scrisul!
- ISAIA: Felicitări, dar de unde la tine amețeala asta?
- DINU (*același joc*): Am luat scrisul!
- ISAIA (*enervat*): Și asta-i atitudine? Unde e maturitatea ta? (*Serios.*) Când ai oralul?
- DINU: Luni! (*Operînd cîteva detalii, către cei trei.*) Sînteți mulțumiți?
- ISAIA: Nu-s mulțumit deloc. Te duci și înveți, eu alerg imediat la soțul Mariei Cernea, pentru oralul tău... buzoian de-al meu, cea mai bună linie, am descoperit-o azi... Ias' pe mine! Tu știi cum vorbesc cu Cernea? Cu toată dragostea mea pentru uzină! E mai bine decît cu Dorobanțu, mai în problemă...
- DINU (*tot timpul clocotînd*): Eu sînt în problemă, eu sînt problema...
- ISAIA (*obișnuit cu munca de lămurire, blînd*): Dinule tată, știi... știi... tu ești problema... da' eu te-am ridicat, eu te rezolv!
- DINU: Nu mă rezolva!
- ISAIA (*tot timpul lămurînd*): Tu știi ce simplu e? Tu nici nu știi!
- DINU: Știu, e prea simplu, și nu vreau...
- ISAIA: Eu vorbesc cu Cernea. El îi cheamă pe profesori în cancelarie... Uite, închipuiește-ți...
- DINU: Nu-mi închipui nimic. Nu vreau să-mi închipui!
- ISAIA: De ce să nu-ți închipui? Eu pentru cine mă zbat aici? Am vreun interes personal? (*Orator.*) Tovarăși, v-am adunat aici ca să vă spun că avem între noi pe tovarășul strungar Dinu Constantin, fala uzinei din Cîsnădie, fruntaș pe ramură, vă rog...
- DINU (*urlet*): Să nu-i roage nimic, auzi, nea Isaia?
- ISAIA (*scos și el din țîțini*): De ce, omul lui Dumnezeu? Nu ești fruntaș pe ramură?
- DINU: Pe toate ramurile din lume, dar n-am nevoie de intervenții... știu tot, sînt pregătît, sînt bucuros, sînt...fericit!
- ISAIA (*scîncet*): Bine, dar e buzoian...
- DINU: Nici un buzoian! Jură!
- ISAIA (*indignat*): Cum o să jur, tovarășe?
- DINU: Jură că nu te duci la Cernea.
- ISAIA: Tovarășe, religia e opiu pentru popor. E sau nu e?
- DINU (*bască mototolită pe frunte, gest clasic*): E!
- ISAIA: Atunci, cum o să jur pe opiu?
- DINU (*dezlănțuit*): Jură, dom'le pe orice, dar jură! Jură pe oamenii ăștia de zăpadă!
- ISAIA (*exasperat și el*): Nu jur nimic! (*Dă să plece.*) Păcat că te-am scos din bezna neștiinței și ignoranței. (*Pleacă.*)
- DINU (*fugînd după el*): Nea Isaia, tovarășe Isaia... (*Revenînd la noi, către noi și către oamenii de zăpadă, cu care s-a împrietenit pe neșimțite.*) Ce facem, tovarăși? Asta îmi strică toată bucuria... El m-a ridicat! Parcă n-am ști cine ne-a ridicat? Mai multă modestie, nea Isaia... Cum intru la oral, dacă vorbește cu profesorii? Ce ziceți? Și altfel, nu-i om rău! (*În sfîrșit.*) Dom'le, și ce bucurosi eram! (*Pășește, urmat de cei trei oameni de zăpadă. Apoi, volubil, sincer, respectuos, cu frazări către oamenii de zăpadă.*) Tovarăși profesori, vă rog să mă credeți... țin foarte mult ca examenul să-l iau cu puterile mele, cu capul meu.

CEI TREI OAMENI DE ZĂPADĂ
(*punindu-și un enorm ochelar comun*): Tovarășe Dinu, cum ești pregătit pentru materiile pe care cu onoare le predăm?

DINU (*modest*): Eu zic că bine... am luat scrisul.

TOȚI TREI: Știm!

DINU (*alarmat*): De unde știți? N-a fost nici un tovarăș Isaia, să vă vorbească de mine? (*Negație.*) Să vă roage? (*Negație.*) Tovarășii profesori, nu-mi ascundeți nimic.

TOȚI TREI: Nimic.

DINU: Jurați.

TOȚI TREI: De ce?

DINU: Jurați după mine! Jurați pe zăpadă! Vă rog respectuos, repetați după mine: Jurăm...

TOȚI TREI: Jurăm!

DINU: Că nici un tovarăș Isaia...

TOȚI TREI: Că nici un tovarăș Isaia...

DINU: Isaia Gheorghe...

TOȚI TREI: Isaia Gheorghe...

DINU: Nu a venit să intervină pentru tovarășul Dinu...

TOȚI TREI: Nu a venit să intervină pentru tovarășul Dinu.

DINU: Constantin! Că mai sînt 400!

TOȚI TREI: Constantin! Că mai sînt 400!

DINU: Dacă aș ști că vreunul dintre dumneavoastră s-ar lăsa influențat de atitudinea neprincipială a tovarășului Isaia — cu care, credeți-mă, am să discut la uzină, pentru că el e un tovarăș bun de-al nostru, iubește uzina, e adevărat, dar uneori nu e modest și nu gîndește suficient —, dacă aș ști asta, nu v-aș mai putea privi în ochi, m-aș încurca la oral și aș cădea. Acum cîteva ore am avut și eu ideea asta, să rog pe cineva să intervină pentru mine, ca să pot lua mai ușor examenul. Tovarășii profesori, mi s-a făcut rușine, pe loc, sub ochii lui. Înțelegeți? (*Toți trei admit că înțeleg.*) Noi, muncitorii, am fost în-

vățați de partid să fim demni, să credem în capul nostru, care, zău, e foarte bun, dar mai sînt rămășițe care se bagă din cînd în cînd pe fir, că mă plictisesc și pe mine. Mă jur pe basca mea (*scoate basca*), pe care o am de 10 ani, de cînd am luat primul șpan de pe o piesă, și pe care n-o s-o schimb nici în comunism, deoarece ea știe prima și cel mai bine ce gîndesc, și eu gîndesc foarte greu cîteodată, că pînă la 14 ani am pascut oile. (*Tace deodată, privindu-i.*) Sau... asta n-are importanță. Sînt foarte bine pregătit. (*Către fiecare.*) O să vedeți! Dacă vreți, întrebați-mă... (*Toți trei neagă.*) Nu, întrebați-mă. Cu ce corpuri se combină azotatul de argint... nu se combină cu nici un corp...

SIMINA: Dinule! (*Dinu se întoarce normal, fără avînt, spre ea. Cei trei oameni de zăpadă s-au retras fără să știm.*)

DINU: Unde ai întîrziat? (*Simina tace.*) Unde ai fost? N-ai spus că la 10 ești aici? (*Simina tace, conștientîndu-l.*) Am vrut să te chem la Maria Cernea.

SIMINA: De ce nu m-ai chemat?

DINU: Pentru că m-am răzgîndit.

Acolo erai?

SIMINA: Nu.

DINU: Da' unde?

SIMINA: La cinema.

DINU (*aspru*): De ce te-ai dus la cinema?

SIMINA (*tot timpul, ton coborît*): Am văzut un film foarte bun, documentar. Cum au cucerit sovieticii polul sud electromagnetic.

MICROFONUL: Trenul cursă nr. 4514, în direcția Baia Mare, pleacă de la linia patru!

(*Cortina albă se ridică, descoperind, din nou, restaurantul gării la orele 11,40. Chelnerul și casierita, concentrați în socoteli...*)

SIMINA (în același loc): Ai... căzut?

DINU (nervos): Cum o să cad?

SIMINA (tot elanul regăsit): Ai luat scrisul?

DINU (fără chef): Sigur că l-am luat.

SIMINA (zbor prin tot restaurantul):
Lucrători din comerț! Am luat scrisul!
Am luat scrisul!

DINU (chemare la ordine, dar mișcat):
Niță, Niță, vino aici!

CHELNERUL (fără inteligență):
Tovarășe... liniște... facem socoteli...

CASIERIȚA: Doi crenvurști... trei sute măsline...

SIMINA (pe scaun, febrilă): Credeam
c-ai căzut... N-am fost la nici un
cinema, m-am plimbat tot timpul
prin oraș, m-am dus la facultate,
te-am așteptat câteva ore ca să ieși,
nu ai apărut...

DINU (mai mult informativ): Am pre-
dat teza primul...

SIMINA: Uf, ce proastă pot să fiu...
Credeam că te-ai încurcat, că nu
știi, și am plecat, ca să nu te văd
supărat. N-am îndrăznit să întreb
pe nimeni. Ieșeau unul câte unul...
Și-i lăsam să plece. Am vrut să mă
duc la Maria Cernea acasă... m-am
răzgândit.

DINU: De ce?

SIMINA: Ca să nu creadă că vreau
să intervin pentru tine, după ce ai
dat scrisul prost.

DINU: Cum o să dau scrisul prost?

SIMINA: M-am învățat peste tot,
mi-era frică să vin aici. Când te gă-
sesc, te văd abătut, vorbești singur,
îmi vorbești urît, ești trist...

DINU: Nu vorbeam singur. Vorbeam
cu profesorii. (Simina, ris obosit,
destins. Dinu, întăritat.) Mai am și
oralul...

SIMINA: Și? Ți-e frică?

DINU: Mi-e frică de Isaia, să nu fi
vorbit cu ei, să nu fi intervenit pen-
tru mine, la oral... D-aia n-am dat

nici eu telefon la Maria Cernea...
Da' ce fac cu Isaia?

SIMINA (din ce în ce mai incandes-
centă): Tovarășe ospătar!

CHELNERUL: Imediat!

DINU: Ce fac cu Isaia, tu n-aiuzi?
Dacă vorbește cu Cernea, că-i bu-
zoian de-al lui?

SIMINA (cu gândurile auirea): Ce să
vorbească?

DINU: Ce dracu' nu înțelegi, Niță?

SIMINA (tandru): Nu vorbi urît.

CHELNERUL (cum îl știm): Un șni-
țel pane?

DINU: Nu!

CHELNERUL: Nici nu se putea, sîn-
tem pe închise. Un borviz?

SIMINA: Un vin bun, un vin foarte
bun!

CHELNERUL: Un vin de regiune.

SIMINA: Un „Murfatlar“!

CHELNERUL (lovit în cap): „Mur-
fatlar“ la ora asta, într-o gară?
(Zbor la raft.)

DINU: Dacă a vorbit cu profesorii,
să mă aibă în vedere la oral, nu
mai intru în examen, înțelegi? Nu
mai am nici o bucurie, înțelegi?

SIMINA: Înțeleg, sigur că înțeleg.

DINU: Nu înțelegi nimic!

CHELNERUL (imensă dezolare): Nu
avem „Murfatlar“!

SIMINA (energie crescândă): Șampa-
nie!

DINU (fără să înțeleagă „Murfatlarul“):
Niță!

SIMINA: Vreau să bem!

DINU: Niță!

SIMINA: Vreau să bem, auzi?

DINU (spre înfringere): Și ce mă fac
cu oralul? Dacă...

CHELNERUL (a adus șampanie, cu
un pocnet tare a deschis sticla, le-a
turnat): Numai pentru șampania
dumneavoastră nu închidem!

SIMINA: Merită! (Obsesiv, ca Dinu.)
Am luat scrisul! (Ridică paharul, îl

ciocnește cu al lui Dinu.) Să bem pentru scrisul ăsta!

DINU (cucerit, abia muind buzele): Grozav!

SIMINA (după o sorbitură bună. Amețită inofensiv, volubilă): Bea, pentru că n-ai deschis gura, pentru că ai fost demn. Bea pentru că ți-a fost rușine. Nu-i așa că ți-a fost rușine? Ce bine că ți-a fost rușine! (Beau din nou amindoi.) Vreau să strig (și strigă chiar), iubesc un om care a avut o idee proastă și i-a fost rușine... un om demn.

DINU: Niță! Hai să plecăm!

SIMINA: Cum o să plecăm?

MICROFONUL: Trenul personal nr. 4225 din direcția Ciceu sosește la linia cinci!

SIMINA (ridicându-se): Hai la Ciceu! (Dinu ride.) Hai la Ciceu! Știi ce a fost la Ciceu? Care a fost prima lecție pe care v-am explicat-o? (Chelnerului, deodată.) Tovarășul Constantin Dinu, strungar, va deveni inginer.

CHELNERUL (peste umărul ei, sesi-zind): Nu știu dacă ține de noi...

SIMINA: Just, tovarășe! De el ține! (Și dispăre hotărâtă, cu pași mari.)

DINU (s'impatic): Niță! Unde te duci? (Tandru.) Ai băut, te-ai amețit din nimic...

SIMINA (de-afară): Nu-s deloc amețită!

DINU: S'mina! (Fuge după ea pînă la ușă).

CHELNERUL (fuge după el): Plata! (Dinu plătește.)

MICROFONUL: Trenul personal nr. 4225 din direcția Ciceu sosește la lin'a cinci!

SIMINA (la microfon): Tovarășii din trenuri, din gări, din restaurante...

DINU (speriat): Niță! Niță!...

SIMINA: Vreau să vă comunic...

DINU: Niță! Nu-i frumos ce faci la ora asta.

SIMINA: Strungarul Constantin Dinu va deveni inginer!

CHELNERUL (după ce a numărat banii, lui Dinu): Felicitările mele; și acum, închidem.

SIMINA (continuă la microfon): Un inginer bun, demn!

UN GLAS HIRIIT LA MICROFON (întrerupînd-o brusc): Ce-i asta, tovarășă?

DINU: Niță!

SIMINA (la microfon): Dumneata nu ții cu noi? Pune-ne muzică!

CHELNERUL: La ora asta?

SIMINA: La ora asta trenul de Ciceu a plecat. Vreau să dansăm!

(Începe un vals.)

DINU: Vreau să dansez. Clar?

CHELNERUL: La ora asta?

(Dinu și Chelnerul, în contratimp, scot masa, valsînd. Pe rînd, în ritm de vals, Dinu, Chelnerul, Casierița, apoi Simina scot restul mobilierului. Dinu, în dans, o conduce afară pe casierița.)

DINU: Unde ați ajuns cu „Roșu și negru“? Vedeți că se întoarce la prima...

CASIERIȚA (cea mai mare noutate a zilei): La doamna de Renal?

DINU: La doamna de Renal...

CASIERIȚA: Bine, dar cum poate să facă o asemenea prostie?

(Concomitent, Simina îl evacuează pe chelner.)

SIMINA: Damentango...

CHELNERUL: La ora asta?!... Dar e vals.

SIMINA: Damenvals!

(Singuri în scenă, Dinu și Simina se îndreaptă unul către celălalt, în pas de dans. Dar, brusc, se oprește muzica. Ninge.)

DINU: Niță, ninge!

SIMINA (într-o respirație amplă): Hai în Cehoslovacia, la Yalta, pe Marea Albă!

DINU: Simina, ne-am amețit!

SIMINA : Nu mă cheamă Simina !

DINU : Niță, cum o să fie Yalta în
Cehoslovacia ?!

SIMINA : Dar unde e ?

DINU : La Marea Neagră, în Uniunea
Sovietică.

SIMINA : Fals, tovarășe Dinu. (*Și-l
pocnește cu un bulgăr de zăpadă.*)
Leningrad e la Marea Neagră, vom
merge și vom vedea nopțile albe din
Leningrad, la Marea Neagră...

DINU (*aruncă și el un bulgăr*): As-
tea-s părerile unei profesoare de
geografie ? Mai mare rușinea, Niță !
Hai acasă ! Mai am oralul !

SIMINA (*aruncă un bulgăr*): Nu, de
la Leningrad, plecăm în nord, la

Nisa, pe Coasta de Azur. (*Dinu se
apucă cu mâinile de cap. Un țignal
indignat de milițian. Simina, mili-
țianului.*) Știi unde-i Coasta de
Azur ?

MILIȚIANUL (*serios*): Coasta de Azur
se află în Franța, la Mediterana,
tovarășă profesoară. În sud...

SIMINA : Fals, tovarășe milițian, nota
trei ! Nisa e cel mai mare port al
Groenlandei !

DINU (*dici bulgări în Simina*): Niță,
trezește-te ! Tovarășe milițian, am
luat scrisul...!

MILIȚIANUL (*edificat*): Păi, de ce
n-ați spus de la început ?! Nisa...
Nisa — sigur că e în... Groenlanda !